HALKIN SESİ 149

21 ŞUBAT 1977
400 KURUŞ

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!



ERDEMİR İŞÇİLERİ TÜRKLER—ERTÜRK'ÜN KOMPLOSUNU BOŞA ÇIKARDI

TÜRKİYE İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİNİN KURULUŞUNUN DÜNYADAKİ YANKILARI

Türkiye İşçi Köylü Partisinin kuruluşu Türkiye'de ve dünyada çeşitli yankılara yol açtı. TİKP'nin kuruluşuyla ilgili dünya basınında, radyolarda çeşitli haber ve makaleler yer alıyor. Bunların bir bölümünü yayınlıyoruz

PEKİN RADYOSU

Pekin Radyosu, 5 Şubat 1978 tarihli Türkçe yayınında, Türkiye İşçi Köylü Partisi'nin kurulduğu haberini şöyle verdi:

"Türkiye gazetelerinin bildirdiklerine göre Doğu Perinçek başkanlığında yeni bir siyasi parti, Türkiye İşçi Köylü Partisi (TİKP) kurulmuştur. Türkiye gazetelerinden alınan haberlere göre, Doğu Perinçek, 30 Ocak günü Ankara'da düzenlenen bir basın toplantısında Türkiye İşçi Köylü Partisi'nin Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıktığını ve Rusya'yla işbirliği ve dostluk perdesi altında tezgahlanan teslimiyet anlaşmalarına karşı kararlı olarak mücadele vereceğini açıklamıştır. Türkiye'nin Yunanistan'la olan dostluğunu pekiştirmesi ve Üçüncü Dünyayla birliğini güçlendirmesinden yana olan Türkiye İşçi Köylü Partisi Başkanı Doğu Perinçek, Kıbrıs'ın iç işlerine iki süper devletin karışmamaları gerektiğini de belirterek, Türkiye İşçi Köylü Partisi'nin son amacının sınıfsız toplumu gerçekleştirmek olduğunu açıkladı."

YENİ ÇİN HABER AJANSI (Sinhua)



Yeni Çin Haber Ajansı (Sinhua) Türkiye İşçi Köylü Partisi'nin kurulması haberini 6 Şubat 1978 tarihli sayısında verdi. Haberin tamamını aşağıda sunuyoruz:

"Türkiye'deki basının bildirdiğine göre, ülkede yeni bir parti, Türkiye İşçi Köylü Partisi kuruldu.

"30 Ocak'ta Parti kurucularının yaptığı basın toplantısında Doğu Perinçek, kurucuların o gün Partinin kurulduğunu Türkiye hükümetine bildirdiklerini açıkladı. Partinin program ve tüzüğü gazetecilere dağıtıldı.Partinin kurucuları basın toplantısından sonra Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu ve ilk Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal'in Anıtkabrine çelenk koydular.

"Türkiye basını Doğu Perinçek'in Parti Başkanı seçildiğini bildirdi.

"Türkiye'de yayınlanan 'Milliyet' gazetesi Doğu Perinçek'in, basın toplantısında Partisinin, Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edeceğini söylediğini yazdı. Doğu Perinçek şöyle dedi: 'Rusya'yla 'dostluk ve işbirliği' perdesi altında tezgahlanan teslimiyet anlaşmalarına karşı kararlı olarak mücadele edeceğiz." Doğu Perinçek Türkiye'nin Yunanistan'la dostluğunu ve Üçüncü Dünya ile birliğini güçlendirmesini istedi. Partinin, 'devrimcilikle hiç bir ilgisi' olmayan bomba atmak ve banka soymak gibi her türlü maceracı ve terörcü eyleme karşı olduğunu ekledi.

"Türkiye'de yayınlanan 'Yeni Ulus' gazetesi Doğu Perinçek'in, iki süper devletin Kıbrıs'tan ellerini çekmesi gerektiğini de belirttiğini yazdı.

"Diğer bir Türk gazetesi 'Cumhuriyet', Doğu Perinçek'in partimizin son amacı sınıfsız toplumu gerçekleştirmektir dediğini belirtti.

"30 Ocak'ta Türkiye Radyo ve Televizyonu akşam haberlerinde yeni partinin kurulduğunu bildirdi."

BATI ALMANYA RADYOSU

Batı Almanya Radyosu'nun 1 Şubat 1978 tarihli yayınında şöyle deniyor:

"TİKP kuruldu. Parti kurucularından Doğu Perinçek,TİKP'nin siyasal amacını özetle şöyle anlattı: 'Partimizin son amacı sınıfsız toplumu gerçekleştirmektir. TİKP, bu amaca ulaşmak için emperyalizmi ve ortaçağ karanlığını tasfiye edecek olan milli demokratik devrimi gerçekleştirecek ve işçi köylü ittifakına dayanan proletarya iktidarı altında devrimi devam ettirecek, sosyalizmin kuruluşuna önderlik edecektir.'

"Ecevit iktidarını titizlikle izleyeceklerini bildiren Perinçek, bu konuda da şunları söyledi: 'Ecevit hükümetine karşı siyasetimiz hem dostluk, hem mücadeledir. Ecevit hükümeti Kıbrıs'tan geri çekilmede, Yunanistan'la dostluk kurmada, Üçüncü Dünya ile birleşmede, Kontrgerillanın üzerine yürümede cesur olmalıdır. O zaman halkın ve Partimizin desteğini kazanacaktır. Öte yandan, iki süper devletle, özellikle Sovyetler Birliği ile uzlaştığı, faşizme taviz verdiği her yerde hükümete karşı mücadele edeceğiz.'"

GUARDİAN GAZETESİ



İngiltere'de yayınlanan Guardian gazetesi, 31 Ocak tarihli sayısında Türkiye İşçi Köylü Partisinin kurulduğu haberini verdi. Guardian gazetesinin Türkiye muhabirinin Ankara'dan gönderdiği haber, "Türkiye'deki kanunlar yeni bir sol kanat partisinin kurulmasına izin vermiyor" başlığını taşıyor. Haberde Doğu Perinçek'in açıklamaları ile Türk Ceza Kanunundaki 141 , 142 ve 163. maddelerin kaldırılması yolundaki yeni eğilimden söz ediliyor. Ceza Kanunumuzun Mussolini'nin faşist İtalyan Kanunundan kopya edildiği belirtiliyor.

Guardian'ın Ankara muhabiri David Tonge, Doğu Perinçek'le görüştüğünü belirtiyor. Doğu Perinçek'in hem Amerikan'ın hem de Rusya'nın sömürücü olduklarını söylediğini, Sovyetler Birliğini yöneticilerinden Yeni Çarlar diye sözettiğini yazıyor. Doğu Perinçek'le görüştüğü odada Mustafa Suphi'nin resminin asılı olduğuna değiniyor.

SÜDDEUTSCHE ZEİTUNG



Münih'te yayınlanan Süddeutsche Zeitung gazetesi de Türkiye İşçi Köylü Partisinin kurulduğu haberini "Türkiye Komünist Partisi Resmen Kuruldu" başlığı altında verdi. Haberde şöyle deniliyor:

"Türkiye'de ülkenin tarihinde, ilk Komünist Partisi kuruldu: 'Türkiye İşçi Köylü Partisi' Doğu Perinçek'in yönetiminde Marksist-Leninist bir parti. Doğu Perinçek ve diğer 36 Parti kurucusu kendilerini Moskova'ya bağlı illegal Türkiye Komünist Partisinin muhalefeti olarak görüyorlar. Halen yürürlükte olan Ceza Kanununa göre, komünist dernek ve partilerin kurulması yasak ama bu kanun maddesi kaldırılacak."

MOSKOVA RADYOSU

Moskova Radyosunun 8 Şubat tarihli 12.30-13.00 Türkçe yayınından:

"Cumhuriyet gazetesinin bildirdiğine göre, Türkiye İşçi Partisi Merkez Komitesi Yönetim Kurulunun bildirisinde, ülkedeki Maocuların kendilerini solcular sandıklarını, gerçekte ise uluslararası kapital ve gericiliğin yardakçıları oldukları bildiriliyor. Bildiride şu noktaya da işaret ediliyor:

"Geçenlerde Türkiye'de kurulan İşçi Köylü Partisinin gerçek amacı, (bu partinin ismine rağmen) emekçi kesimine olan düşmanlığıdır."

Yumuşama masalları mı? müdafa-i hukuk ruhu mu?

Dışişleri Bakanı Gündüz Ökçün, bütçe görüşmeleri sırasında detant (yumuşama) ilkelerini ve Helsinki Senedini hükümetin de benimsediğini belirtti. Gündüz Ökçün, bu konuşması sırasında, Atatürk'ün de "yurtta barış, dünyada barış" sözleriyle yumuşama ilkelerini yıllar önce "öngördüğünü" iddia etti.

Yumuşama ilkeleri benimsenerek ne yapılabilir? Dünyada yumuşama denilen şey nedir? Dışişleri Bakanı, Türkiye ordusunun silahsızlandırılmasını, savunma gücümüzün azaltılmasını mı istemektedir? Yumuşama, Sovyetler Birliği tarafından yayılmaya çalışılan bir palavradır. Sovyetler Birliği azgınca silahlanmaktadır. Sosyal-emperyalistlerin saldırı, müdahale, yıkıcılık, tehdit faaliyetleri dünyanın her tarafında apaçık ortadadır. Sovyetler Birliği bir elinde süngüsü ile çeşitli ülkelere saldırırken diğer elindeki barış külünü dünya halklarının gözüne serpmek istemektedir. İşte yumuşama, bu barış külünün ismidir. Yumuşama masallarının amacı, ezilen ülkelerin ve bütün dünyanın silahsızlandırılması ve mücadele güçlerinin zayıflatılmasıdır. Ezilen bir ülkenin bu palavralara kanarak dış politika yürütmesi gafletten başka bir şey olamaz. Sosyal-emperyalistlere savunma gücümüzle mi karşı koyacağız, yoksa senet denilen kâğıt parçalarıyla mı? Sovyet uçak gemisi Kiev, boğazlarımızdan Montrö anlaşmasına aykırı olarak geçerken, bu senet mi gösterilmiştir? Şimdi sosyal-emperyalistler bu senedin hangi maddesini gerçekleştirmek için Minsk uçak gemisini Akdeniz'e yollayacaklar? Bu senedin ne anlama geldiğini ülkesi işgale uğrayan Çekoslovakya halkı ve kafasına Rus bombaları yağan Afrika halkları çok iyi bilmektedir.

"DÜNYADA BARIŞ" NASIL GERÇEKLEŞİR?

Atatürk'ün "yurtta barış, dünyada barış" sözüyle, yumuşama ilkelerinin ve Helsinki Senedinin ne ilgisi vardır? Evet, Atatürk'ün dediği gibi dünya halkları savaşa karşıdırlar ve bugün de savaş istememektedirler. Ama Atatürk, "dünyada barış" sözünü emperyalizme karşı ilk milli kurtuluş savaşının komutanı olarak söylemiştir. Barış, dünyanın en büyük savaş makinasının boş vaatlerine kanarak değil, bu uğurda mücadele edilerek gerçekleşebilir. Ve bu yurdu korumak, ulusal savunmayı güçlendirmek, yeni bir dünya savaşına hazırlıklı olmak ve emperyalistlere karşı bağımsızlık için mücadele etmekle mümkün olabilir. Dünyada barışı gerçekleştirmek için bütün ülkeler iki süper devletin ve özellikle sosyal-emperyalistlerin saldırısına karşı hazırlıklı olmalı ve savaş tehlikesine karşı en geniş dünya birleşik cephesini kurmalıdırlar.

Evet, milli kurtuluş savaşı yıllarında da birtakım senetler ve sözde barış vaatleri vardı. Mesela Sevr barışı, mesela Vilson ilkeleri, Türkiye halkı bu palavralara itibar etmedi, bağımsızlığını savaşarak kazandı. Milli kurtuluş savaşı sırasında da barış palavralarını savunanlar vardı. Bunlar milli kurtuluş savaşına karşı çıktılar ve emperyalistlerin istila emellerine hizmet ettiler. Barışı gerçekleştirecek olan, Sevr anlaşması, Vilson ilkeleri, Helsinki Nihai Senetleri, yumuşama masalları değil, Mustafa Kemal'in müdafaa-i hukuk ruhudur.

TEPEMİZDE SOSYAL-EMPERYALİSTLER DURDUKÇA, BARIŞ HAYALDİR

Dünyada emperyalizm varoldukça barış hayaldir. Emperyalizm, savaş demektir. Emperyalizm, dünya imparatorluğu için en büyük emperyalist devletlerin kıyasıya mücadelesi demektir. Bugün Türkiye bütçesinin binlerce katı ruble ve dolar savaş hazırlıklarına yatırılmaktadır. İki süper devletin kışkırttığı savaş tehlikesi artmaktadır. Sosyal-emperyalistler, en başta Avrupa'yı ele geçirmeyi tasarlamaktadır. Ve bir savaş durumunda Avrupa'nın kanadında bulunan Türkiye topun ağzındadır. Sosyal-emperyalistlerin sınırlarımızın hemen yakınındaki savaş manevraları bilinmektedir. Sovyetler Birliğinin, sahte TKP'siyle, İGD'si, İKD'siyle, Barış Derneği'nin yaydığı ninnilerle elde etmek istediği, Türkiye'yi uyutmak ve saldırısı için elverişli şartlar yaratmaktır.

"SINIRDA ÖNLEM ALINMASI" KİMİ KORKUTUYOR?

Ecevit, geçtiğimiz günlerde ulusal savunma konusunda bir konuşma yaptı. Revizyonistlerin Politika gazetesi, bu konuşmada böyle bir cümle hiç olmadığı halde konuşmayı "Ulusal güvenlik sınırda önlem alarak değil, dışta saygınlık kazanarak sağlanır" başlığıyla verdi. Bu, hükümet ve bütün halk için uyarıcı olmalıdır. "Sınırda önlem alınması"... İşte Rusya'nın en çok tedirgin olduğu nokta budur. "Ulusal güvenlik"in lafı bile geçmesin. Sahte TKP'si, İGD'si, İKD'si, Barış Derneği hemen yaygarayı basmaktadır. Dillerindeki slogan, "savaş değil, barış; silah değil kreş"dir. Amaçları silahlı Rusya karşısında silahsız ve savunmasız bir Türkiye'dir. Bunların amacı kreş kurmak değil, Türkiye halkını ve çocuklarını bombalattırmaktır.

Bütün bu gerçekler, barış palavralarını bir yana bırakıp iki süper devlete ve özellikle Rus sosyal-emperyalistlerine karşı silahlanmanın ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Türkiye, kendi öz kaynaklarımıza dayanan bir yurt savunması siyaseti izlemelidir. Bu savunma ancak halkın silahlanmasıyla gerçekleşebilir. Ecevit'in, "Yurdun her köşesinde, her yurttaşın, her an hazırlıklı olacağı sürekli ve yaygın savunma" sözlerini hayata geçirmenin yolu da budur. Yurt savunması en başta halkın meselesidir. Yurdu emperyalistlere çiğnetmeyecek olan en kararlı güç, başta proletarya olmak üzere emekçi halkımızdır. Ancak halka güvenen ve halk kitlelerine dayanan bir yurt savunması siyaseti başarıya ulaşabilir. Hükümet, gerçek bir yurt savunması siyaseti izlemek istiyorsa, halkın bağımsızlık talebine kulak vermeli, Rus sosyal-emperyalistlerine ve ülkemizdeki beşinci kola karşı kararlı bir tutum almalıdır.

HALKIN SESİ

FİLİSTİN'DE ŞEHİT DÜŞEN YOLDAŞLARIMIZI ANIYORUZ



Filistin'de şehit düşen Ahmet Özdemir arkadaşımız, çeşitli kitle mücadelelerine katılmış, yaralanmış, hapse düşmüştü. 6. Filoya karşı bir eylem sırasında yakalanmış ve yargılanmıştı. Fotoğrafta, Ahmet Özdemir yargılanırken görülmektedir.

Bundan beş yıl önce 21 Şubat 1973'de Filistin'de, Nahr-el Bared'de Bora Gözen, Cafer Topçu, Kerim Öztürk, Ali Kiraz, Gürol İlban, Şükrü Öktü, Ahmet Özdemir ve Yücel Özbek arkadaşlarımız şehit oldular. Onlar, Filistin halkının kurtuluşu ve halkların dayanışması uğrunda mücadele ederken İsrail siyonistleri tarafından katledildiler.

Sekiz arkadaşımız, Türkiye halkının hiç bir zaman unutamayacağı seçkin evlatlarıdır. Onlar, 1960'larda, proletarya partisinin yeniden inşasında vargüçleriyle mücadele ettiler. Fabrikalarda, köylerde, emperyalizme karşı kitle eylemlerinde, işkencede, mahkemede, zindanda kendilerini Türkiye emekçilerinin kurtuluş davasına adadılar. Onlar parti davasının önderleri ve neferleriydiler. Boraların, Caferlerin, Kerimlerin uğrunda mücadele verdikleri bayrak, bugün Türkiye emekçilerinin ellerinde yükseliyor. Halkımız, onların anısını yaşatacak ve devrim davasını mutlaka zafere ulaştıracaktır.

HALKIN SESİ

HAFTALIK SİYASİ DERGİ * Sahibi: HÜSEYİN KARANLIK * Yazı İşleri Müdürü: LEYLA CÜMBÜŞ * YÖNETİM YERİ: Klodfarer Cad. 38/1 Divanyolu İST. * Baskı: DAILY NEWS * YAZIŞMA ve ABONE: P.K.1103 Karaköy-İST * ABONE YURTİÇİ: Yıllık 200 Altı aylık 100 lira * YURTDIŞI: Yıllık 400, Altı aylık 200 lira * Yayın İlanları: 200 lira * Genel Dağıtım: TÜR-DA, Hamam Sok. No:4 Cağaloğlu-İST * TÜR-DA, Menekşe Sok. No:16 Kızılay-ANKARA * TÜR-DA, 847 Sok. Birlik Han No: 34/9 Konak-İZMİR * TÜR-DA, Çemal Gürsel Cad. Zeki İşhanı No:13 ADANA * TÜR-DA, Gazi Cad. Güçlü Pasajı Kat:1 No:21 DİYARBAKIR * YILDIZ KİTABEVİ Eyüboğlu Cad. Uğur Pasajı GAZİANTEP * Yurtdışı Dağıtım: ORİENT VERLAG, Wittelsbacherallee 135 D-6000 FRANKFURT Tel: 49 61 72

ERDEMİR işçileri revizyonist ihaneti adım adım yaşadı

Günlerdir gazetelerin birinci sayfalarında yer alan ERDEMİR olayını iyi değerlendirebilmek, Ereğli Demir Çelik Fabrikalarında çalışan binlerce işçinin Maden-İş'ten ayrılıp bağımsız bir sendika kurmalarıyla sonuçlanan olayı kavrayabilmek için, biraz gerilere, grev öncesi günlere dönmek yararlı olacaktır.

ERDEMİR DELEGELERİNİN GENEL KURULA KATILMALARI ENGELLENMİŞTİ

Maden-İş 9. Bölge temsilciliği, uzun süredir Maden-İş Genel Merkezini ele geçiren Ertürk-Meriç-Türkler çetesine muhalefet eden bir bölge olarak bilinir. Aralık ayında yapılan DİSK Genel Kurulu sırasında Ertürk-Türkler ekibi, 9. Bölge muhalefetinin Genel Kurulda temsil edilmesini önlemek için bir dizi manevra çevirmişlerdi., Ereğli Bölgesinden Genel Kurula sadece iki doğal delege katılabilmiş, diğer Ereğli delegelerinin yerine ise, başka yerlerden altı revizyonist şakşakçı atanmıştı.8000 ERDEMİR işçisi DİSK Genel Kuruluna bir telgraf göndererek revizyonistlerin bu oyununu ve Genel Kurula kendi delegeleri ile katılamayışlarını protesto etmişlerdi.

ERDEMİR GRUP SÖZLEŞMESİNE HAYIR DEYİNCE...

MESS'le Maden-İş arasında 63 işyeri için sürdürülen sözleşme görüşmelerinin sonuçlanmak üzere olduğu günlerde, MESS patronları, sözleşme görüşmeleri 17 Nisandan beri devam eden ERDEMİR'in de grup sözleşmeleri kapsamına alınması için direttiler. Maden-İş Genel Merkezi MESS'in bu isteğini kabul etti. Fakat, ERDEMİR işçileri ve 9. Bölge temsilciliği ERDEMİR'in imzalanan grup sözleşmesine dahil edilmesine karşı çıktılar ve greve kararlı olduklarını belirttiler.

Revizyonist yönetimle 9. Bölge temsilciliği arasında ortaya çıkan bu çelişki kısa zamanda derinleşti. Bundan bir ay kadar önce, ERDEMİR işçileri, MESS'in ve Maden-İş Genel Merkezinin tutumunu protesto etmek amacıyla bir gösteri yürüyüşü düzenleme hazırlığına giriştiler. Hazırlığı haber alan revizyonistler, Bölge temsilcisi Şükrü Özbayrak ile Mahir Çetin'i alelacale İstanbul'a çağırarak görüşmek istediler. İstanbul'da yapılan görüşmeler Şükrü Özbayrak'ın grup sözleşmesine razı olmaması ve ERDEMİR'in ayrı olarak greve gideceğini belirtmesi üzerine sonuçsuz kaldı. İsteklerini görüşmelerle kabul ettiremeyeceklerini anlayan Türkler-Ertürk grubu, bu defa zorbalık gösterilerine başladılar. Mehmet Ertürk, Mahir Çetin'i "Sen TKP'ye karşısın" diyerek sendikadan kovdu. Görüşmelerin böylece kesilmesinden sonra Ereğli'ye dönen 9. Bölge yetkilileri, ERDEMİR işçilerinin talebine uyarak grevi başlattılar.

ENGELLEYEMEDİKLERİ GREVİ KIRMAYA ÇALIŞTILAR

ERDEMİR grevinin başlamasını engelleyemeyen revizyonistler, Grevi başladıktan sonra kırmak için ellerinden geleni yaptılar. Grevin ikinci gününde, Şükrü Özbayrak, görüşmeler yapmak için Ankara'ya giderken, Türkler de 9. Bölgede hiç bir görevi ve yetkisi olmayan Yakup Erdem'i grevi kırdırmak için İstanbul'a çağırıyordu. ERDEMİR işçileri ve temsilciler, Genel Merkezin bu bölücü ve grev kırıcı tavrına karşı sert tepki gösterdiler. O gün sendika binası önünde yapılan bir toplantıda, bir işçi temsilcisi bütün işçilerin duygularını şöyle dile getirdi:

"Bağlı olduğumuz Maden-İş Sendikasından grevimizin ikinci gününde de bir ilgi görmedik. Ancak şuna inanıyoruz ki, grev Maden-İş Sendikasının değil, ERDEMİR işçilerinindir. Biz ERDEMİR işçileri grevimizi kesin olarak uyguluyoruz. Bölge temsilcimiz Şükrü Özbayrak'tan başka kimseyi de tanımıyoruz."

Böylece, ERDEMİR grevi, Maden-İş'teki revizyonistlerin kontrolleri dışında bir grev olarak başladı ve üç gün devam etti. Grevin üçüncü gününde anlaşma sağlandı. Sözleşme 17 Nisan 1977 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere imzalanmıştı. Böylece, hem MESS'in, hem de Maden-İş'in hesapları suya düşmüş, ERDEMİR grup sözleşmelerinin dışında kalmış oluyordu.

AYNI GÜN İŞLETİLEN DİSİPLİN KURULLARI

İmzalanan sözleşmeye MESS ve Maden-İş, aynı günde ve aynı şekilde tepki gösterdiler. MESS'in ERDEMİR işverenini tek başına sözleşme imzaladığı için disiplin kuruluna sevkettiğini açıkladığı gün, Maden-İş Genel Merkezi de, 9. Bölge temsilcisinin kendi başına greve çıktığı ve sözleşme imzaladığı için disiplin kuruluna sevkedildiğini açıklıyordu. İşçi ve işveren sendikaları yöneticilerinin aldıkları bu ortak tutum, onların grup sözleşmelerini işçi sınıfına kabul ettirme noktasında nasıl bir menfaat birliği içinde olduklarını ve revizyonist sendika ağalarının aylarca "grup sözleşmelerine karşıyız" demelerinin ne büyük bir sahtekarlık olduğunu en açık bir şekilde gözler önüne serdi.

Disiplin Kuruluna sevk haberinin hemen ertesinden, Şükrü Özbayrak'ın görevden alınışı geldi. Fakat revizyonistlerin bu defaki tasfiyesi tersine tepmişti. Bu kararla birlikte, 9. Bölge temsilciliği Maden - İş'ten ayrılarak bağımsız bir sendika kurdu.



Erdemir işçileri Maden-İş'ten istifa ederlerken

ERDEMİR işçileri Türkler-Ertürk çetesine karşı ayaklandı

Maden-İş tabanında sendikanın yönetimini gasbeden revizyonist yönetime karşı aylardır biriken öfke ve hoşnutsuzluk, ERDFMİR'de patlak verdi. Binlerce ERDEMİR işçisi, Genel Merkezin bölge temsilcilerini görevden almasını protesto ederek sendikadan istifa ettiler. Şimdi ERDEMİR'de yeni bir sendika var. Devrimci Maden-İş Sendikası. Erdemir işçileri günlerdir Türkler-Ertürk-Meriç çetesinin aleyhinde gösteriler yapıyorlar. Sendikanın kurulduğu gün işçiler marşlar söyleyerek ilçe merkezine kadar yürüyüş yaptılar. Ertesi gün yine binlerce işçi sendika binası önünde toplanmıştı. Konuşmacılar revizyonist çetenin suçlarını teşhir eden konuşmalar yaptılar.

Devrimci Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Şükrü Özbayrak basına bir açıklama yaparak Maden - İş'ten ayrılmalarının sebeplerini şöyle açıkladı:

"Maden-İş Merkez Yürütme Kurulu üyeleri, 8 aylık bir grevden sonra, 63 işyerindeki işçileri MESS'e satmışlardır. Sendikanın tepesindeki menfaat şebekesi, kendi diktatörlüklerini gerçekleştirmek için mücadeleyi amacından saptırmışlardır. Bunlar MESS'le birleşerek işçilere ihanet etmişler, bu ihanetlerini yüzlerine vuran işçileri işten attırmışlardır. ERDEMİR işçilerinin hakları üzerinden çıkar sağlamayı amaçlayan sahte imza uzmanı Cevdet Yılmaz'ı kendilerini temsilen göreve atayarak ERDEMİR işçisine karşı demokratik olmayan usülleri uygulamak istedikleri anlaşıldığından Türkiye Maden-İş Sendikasından kopup bağımsızlığımızı ilan ettik."

Olaylardan telaşa kapılan revizyonistler Yönetim Kurulunu olağanüstü toplantıya çağırdı. Üç araba İGD'li ayrıca revizyonist elebaşlardan Süleyman Üstün ve Murat Tokmak alelacele Ereğli'ye yollandı. Politika gazetesinin yazdığına bakılırsa "eski yönetimden görevi devralmak için giden bu 81 görevli" Ereğli'de işçilerin yuhalamalarıyla karşılandılar ve kaçmak zorunda kaldılar. Süleyman Üstün selameti karakola sığınmakta buldu.

Devrimci Maden-İş Sendikası Kurucu üyeleri, Çalışma Bakanlığına bir telgraf çekerek Maden-İş yönetiminin son dönemde yaptığı bazı yolsuzlukları açıkladılar ve bu yolsuzlukların hesabının sorulmasını istediler. Telgrafta açıklanan yolsuzluk örnekleri şöyle:

"— Maden-İş Genel Sekreteri Mehmet Ertürk, sakata ayrılmak için aldığı rapor için 150 bin lira rüşvet ödemiştir. Bu rüşvet parası Maden-İş'in kasasından çıkmış ve İzmir mitingi masrafı olarak gösterilmiştir.

— Genel Yürütme Kurulu üyesi Bahtiyar Erkul İzmir Bölgesinde zimmetine 250 bin lira para geçirmiş, bu konu ile ilgili kayıtları imha etmiştir.

— Kemal Türkler yakınlarından birine, Maden-İş kasasından 270 bin lira vermiştir.

— MESS grevleri boyunca yurt içinden ve yurt dışından gelen milyonlarca lira paranın hesabı hiç bir şekilde verilmemiş ve bu paranın büyük kısmı Türkler ve arkadaşları tarafından yenmiştir.

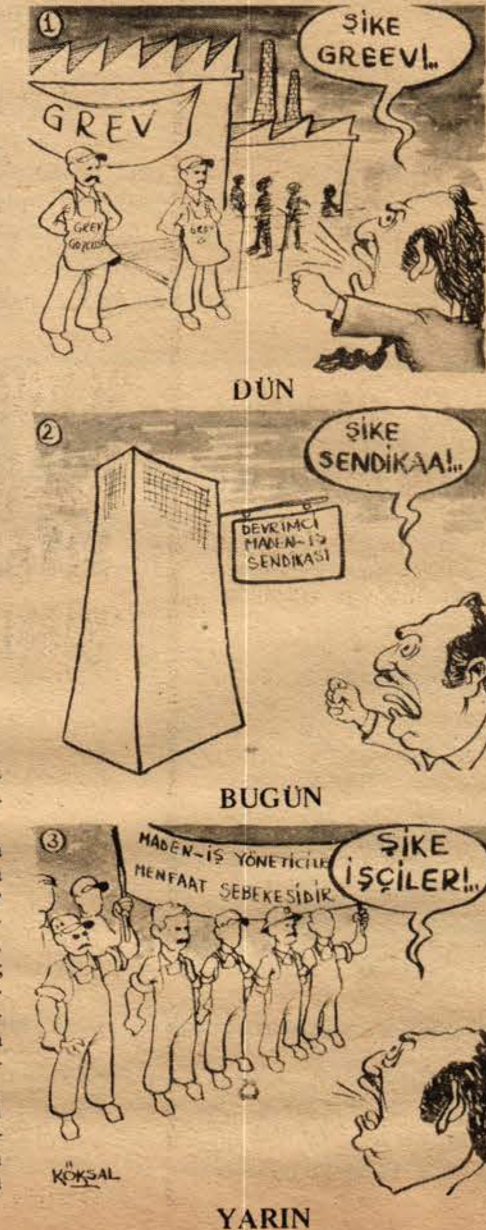
— Politika gazetesinin şimdiye kadar ki zararı 18 milyon lirayı bulmuştur. Bu zarar maden işçilerinin aidatlarından ödenmiştir.

— DİSK-KENT için toplanan toplam 3027 kişiden alınan 6,5 milyon lira da yine Türkler ve arkadaşları tarafından harcanmıştır.

— Kemal Türkler sendika kasasından 142 bin lirayı Gönen'de yapılan eğitim seminerlerinin masrafları olarak göstermek suretiyle zimmetine geçirmiştir.

— Genel Yürütme Kurulu üyelerinden Kemal Daysal, Bursa örgütlenmesi çalışmalarının masrafı adı altında 100 bin lirayı zimmetine geçirmiştir."

Maden-İş'teki revizyonistlerin ERDEMİR grevini "Şike grev" olarak nitelemesi ve 9. Bölge temsilcilerini ihanetle suçlaması üzerine, Devrimci Maden-İş yöneticileri dün bir açıklama yaparak Kemal Türkler'i bütün halkın önünde hesaplaşmak üzere açık oturuma çağırdılar. İşçi sınıfına karşı her türlü suçu işleyen Kemal Türkler bakalım bu çağrıya ne cevap verecek?



İşçiler paraları almadan revizyonistler maaşlara el attı

MESS grevlerinin bitiminin hemen ertesinde, grev ve lokavtta olan fabrikaların temsilcileri sendika merkezinden yazılı bir talimat aldılar. Talimata göre sendikanın bir yevmiye olan aidatı da ücretlerin artmasıyla birlikte arttığından, işçilere ilk birikmiş zamların ödemesi yapıldığında, sendika da grevde geçen sürede kesemediği aidatların farklarını, kesecekmiş. Yani, işçi başına ortalama 500 lira para.

Grevden yeni çıkan işçiler daha alacakları paranın yüzünü görmeden revizyonistlerin eli aidat diye maaş bordrolarına uzanıyor. Ne aidatı istiyorlar? Sekiz ay boyunca ne verdiler ki, ne istiyorlar? Tüzüğe göre her işçiden bir yevmiye aidat kesilirmiş. Yevmiyeler yükseldikçe aidatlar da yükselirmiş! Peki, sekiz ay boyunca tüzük neredeydi? Tüzükte grevdeki işçiye yevmiyesinin yüzde 70'i ödenir diye yazdığını unutmuşlar mıydı?

MESS grevcileri işbaşı yapalı bir haftaya yakın bir zaman oluyor. Fabrikalarda hâla sözleşme metninden haber yok. İşçiler temsilcilere, temsilciler sendikacılara soruyor. "Nerede sözleşme metnimiz" diye. Sendikacılar ise hep aynı cevabı veriyor; "Çok yakında gelecek". Revizyonistler, işçilere ne şartlarla işbaşı yaptıklarını açıklamakta hiç aceleci davranmıyorlar. Ama iş alacak meselesine geldi miydi bir dakika kaybetmek yok.

Maden işçileri şimdiye kadar ödediği aidatların nereye gittiğini artık çok iyi öğrendi. Bu azgın yiyici takımın eline teslim edilen bir kuruşun bile haram olduğunu iyi biliyor.

DİSK' in 11.kuruluş yıldönümü toplantısında

İGD'liler, "Vatanım" şarkısı söylenirken "Yaşasın Rusya" diye bağırdılar

DİSK'in 11. kuruluş yıldönümü toplantısı, 13 Şubat gecesi Spor Sergi Sarayında yapılan bir törenle kutlandı.

Geceye gelen işçi ve konukların ilk dikkatini çeken, yan tribünlerde toplanmış bir grubun çığırtkanlıydı. Maden-İş, DİSK'in verdiği davetiyeleri İGD'lilere dağıtmış, geceye gelmek isteyen birçok işçi davetiye bulamamıştı. İGD'lilerse bütün güçleriyle salonda yerlerini almışlardı.

TEK TUTUNDUKLARI DAL: "YAŞASIN SOVYETLER BİRLİĞİ"

İşçi sınıfından ve Türkiye halkından darbeler yedikçe emperyalist efendilerine daha sıkı sarılan revizyonislerin bu gecede en fazla bağırdıkları slogan, "Yaşasın Sovyetler Birliği" sloganıydı. DİSK Genel Başkanı Baştürk'ün konuşmasını sürekli bu sloganla kestiler. Konuşmasının sonuna doğru, İGD'lilerin bar bar "Yaşasın Sovyetler Birliği" diye bağırması üzerine, Baştürk metnin sonundaki sloganları bitirdikten sonra yazılı metnin dışına çıktı ve konuşmasını "Yaşasın Türkiye" sloganıyla bitirdi.

AYDINLIK MUHABIRINE SALDIRDILAR

Revizyonistler, bu gecede sosyal-faşist karakterlerini bir kere daha ortaya koydular. AYDINLIK foto muhabiri salonda resim çekerken İGD'liler "Maocular dışarı" diye bağırmaya başladılar. Bunun üzerine iki görevli muhabir Gülay Aldemir'i kollarından tutarak dışarıya sürüklediler. Dışarda elindeki makinayı zorla alarak filmini çıkardılar ve filme el koydular. Diğer DİSK görevlileri ve sendikacılar bu olaya seyirci kaldılar. Bu olay üzerine, AYDINLIK gazetesi Yazı İşleri Müdürü Doğan Yurdakul, DİSK Genel Başkanına telgraf çekerek saldırıyı protesto etti.

AZİZ NESİN ALEYHİNDE TEZAHÜRAT

İGD'liler geceye konuk olarak gelen Aziz Nesin'e de hakaret ettiler. MESS grevini revizyonistlerin nasıl sattığını bir hikayesi ile dile getiren Aziz Nesin'e revizyonistler "Aziz Nesin sen nesin" diye bağırıyorlardı.

Geceye katılan bazı sanatçılar da İGD'lilerin protestosu ile karşılaştı. Melike Demirağ, Yılmaz Güney'e selam göndererek "Arkadaş" adlı şarkısına başlayınca İGD'liler ıslıklamaya kalkıştılar. Bağırarak, ellerini kollarını salllayarak alkışlayanları susturmaya çalışıyorlardı. Daha sonra gurbetteki Türkiyeli işçiler için söylediği "Vatanım" şarkısı boyunca her "vatanım" sözü geçtiğinde "Yaşasın Sovyetler Birliği" diye bağrıştılar.

Geceden sonra birçok yerde işçiler bu toplantının eleştirisini yaptılar. İGD'li gruba "Yaşasın Rusya" diye bağırmasına fırsat verilmesini eleştirdiler. Gecenin hemen ertesinde toplanan Genel-İş in İstanbul'daki işyeri temsilcileri, sendika yöneticilerinden bu sloganın neden engellenmediğini sordular.

DİSK'in kuruluş yıldönümü gecesi, bütünüyle revizyonizmin işçi düşmanı yüzünün bir kere daha görüldüğü bir gece oldu.



Her "vatanım" sözü geçtiğinde, "Yaşasın Sovyetler Birliği" diye bağıran İGD'liler

DİSK Yönetim Kurulu sahte TKP' nin Osmanbey' den yolladığı kutlama mesajını reddetti

Doğu Almanya'da oturan İ. Bilen DİSK yöneticilerine DİSK'in 11. yılını kutlayan bir mesaj göndermiş. Bu mesaj Şişli - Osmanbey'den postaya verilmiş ve daha DİSK yöneticilerinin eline geçmeden Politika gazetesinde yayınlanmış.

Mesajda DİSK'in eski Yönetim Kurulunu öven İ. Bilen daha sonra "Değerli dostlarım dediği DİSK yöneticileri ile omuz omuza olduğunu belirtiyor.

DİSK Yönetim Kurulu bu kutlama mesajını "içeriği ile birlikte tümüyle" reddetti ve bu konuda yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Bu yayınlanan mesaj 15 Şubat günü saat 11'de DİSK'e posta ile ulaştırılmıştır. Posta damgasından Osmanbey'den postalandığı anlaşılan ve DİSK Yönetim Kuruluna hitap eden bu mesaj, toplantı halinde bulunan Genel Yönetim Kurulunun bilgisine sunulmuştur. Genel Yönetim Kurulumuz böyle bir mesajın muhatabı olmadığını, içeriğiyle birlikte bütününün rededilmesini oybirliğiyle kararlaştırmıştır."

Sahte TKP yıllarca Doğu Almanya'dan postaladığı parlak dergileriyle, "Bizim Radyo"suyla, işçi örgütlerine sızdırdığı ajanlarıyla işçi sınıfımızı zehirlemeye çalıştı. Şimdide Osmanbey'den postalanan dostluk mesajlarıyla işçi örgütleri karşısında meşruluk kazanma çabasında görünüyor..

Emperyalist uşaklığı bu topraklarda meşruluk kazanamaz. Ne kılıkta çıkarsa çıksın bu böyledir. Son bir yıl içinde gelişen bütün olaylar bu gerçeği defalarca gösterdi. İ. Bilen bunu hala kabul edemiyorsa, halkımız önümüzdeki günlerde kafasına vura vura kabul ettirmeyi bilecektir.

PROLETARYANIN DEVRİMCİ BAYRAĞI ALTINDA BİRLEŞELİM!



Mehmet Bekar: "Pazarlık yoluyla federasyon oluşturmak oportünizmdir"

"TİKP saflarına katılmakla gurur duyuyorum"

Devrimci mücadeleye katılacağım zaman ilkönce Mihri Belli oportünizmiyle karşılaştım. Daha doğrusu bu cuntacı görüşü savunanlar bana "ilk öğretmenlik" yaptılar. Daha sonra Dev-Genç içinde yer aldım. Aradan bir süre geçince Mihricilik Mahircilik tartışmaları başladı. Ben "Mahirci" oldum. Ve esas olarak daha düne, TİKP'ye katılıncaya kadar, bu ideoloji ve siyaset pusulam oldu. Çünkü Halkın Yolu'nun orta yolculuğu, maceracılığı, revizyonizmin yedeğinde seyretmesi özde Mahir Çayan'ın görüşlerindendir.

Biz ayrı bir grup olarak varlığımızı sürdürdüğümüz dönemlerde sürekli, birlik sağlayabileceğimiz grup ve çevre aradık. Ama birlik anlayışımız da bugünkü üçlünün 'birlik anlayışından özde farksızdı. Bu anlayış, pazarlık yoluyla federasyon oluşturmaktır. Bu amaçla birçok çevre ve grupla görüşmeler yaptık. Şartlarımızı kabul etmeye en yatkın bugünkü H.Yolu'nun şefleri görülüyordu. Uzun bir pazarlık görüşmelerinden sonra birlik sağlandı.

Bu pazarlık döneminde H.Yolu şefleri bize şöyle derlerdi: "Birlik için bizim hiç bir şartımız yoktur. Gelin ilkelerimizi, siyasetlerimizi birlikte oluşturalım. İstediğiniz yerde ve konumda yeralabilirsiniz."

En sonunda o zamanki adı ile Militan Gençlik olan "Halkın Yolu" ile birlik sağladık. Bu baştan aşağı oportünist bir birlikti. Kaypak bir zeminde birlik sağlandı.

H.Yolu'nu yiyip bitiren "Üç Dünya Teorisi" üzerine kampanyalar açmaları öyle bir kaç aylık mesele değildir. Şefler aylar önce sinsice harekete geçtiler. Yurdun dört bir yanına dağılarak bu teoriye saldırdılar. Hiç bir zaman gün ışığına çıkarmadıkları yazılarında Üç Dünya Teorisine küfrettiler. Düşünün bir kere ta Ağustos başında böyle bir yazıyı yayınlıyor, ama hâlâ karar vermediklerini söylüyorlar. Bu belgeleri nereye saklayacaklar?

Proleter devrimciler bu yazıları Brejnev'in görüşleri olduğu için ellerinin tersiyle itince, şefler karanlık odalarına çekilmek zorunda kaldılar. Ondan hiç bir zaman sözedemediler. Bu sefer başka bir yol denediler: Proleter devrimci harekete küfrederek "Üç Dünya Teorisini" karalamak. Bunda da dikiş tutturamadılar. Çünkü Üç Dünya Terosinin somutlanışı, ete kemiğe bürünüşü AYDINLIK ve HALKIN SESİ idi. Bu kez de "Evet bu teori doğrudur. Ama AYDINLIK yanlıştır. Bu tekeli onların elinden alacağız" dediler.

İşin en garibi de şefler, Türkiye devrimci hareketine kendilerinin hizip olduğunu unutturmak istercesine içlerindeki devrimci muhalefet için hizip dediler. Oysa bizim başlattığımız bu muhalefet AYDINLIK'a katılarak hiziplere de son vermeyi amaçlıyordu.

Halkın Yolu'nun oportünist siyasetini benimsedim ve bu siyaseti savundum. Bu derginin şeflerinin değirmenine su taşıdım. Ve böylece devrime zararlı bir akıma hizmet etmiş oldum. Bugün bu durumun farkına vararak proleter devrimci hareketin saflarına katılmakla gurur duyuyorum.

H.Kurtuluşu'nu terk eden E.İpkıran:

"H.KURTULUŞU'NUN AYDINLIK'A KARŞI GETİRDİĞİ BÜTÜN SİYASETLERİ ŞİMDİ ÇÖPLÜKTEDİR"

Ben daha önce Halkın Kurtuluşu grubu içersinde yer almaktaydım. Bugün bu siyasetin bir burjuva ideolojisi niteliğinde olduğunu, kitlelere önderlik etmediğini ve özeleştiri mekanizmasını bir günah çıkartma niteliğine büründüklerini gördüm.

Sırf AYDINLIK ve HALKIN SESİ'nden ayrı olsun diye getirdikleri siyasetleri bugün karanlık köşelerde çöplüğe atılmış vaziyettedir.

Önce Üç Dünya Teorisini kabul ediyormuş gibi görünüp saman altından su yürüterek-araştırıyoruz kılıfı altında bu teoriyi reddettiler.

Bir zamanlar faşizm tırmanıyor tezini savunuyorlardı AYDINLIK'ın kararlı eleştirileri sonucu revizyonizmi güçlendiren bu tezi terkettiler. Ancak bugün yeniden savunuyorlar.

Halkın Kurtuluşu içersinde bir gün bile kalmak Türkiye devrimine zarar verir. Tüm H.Kurtuluşu sempatizanı arkadaşları Türkiye devriminin yararı için bu tekkeyi terketmeye çağırıyorum.

E. İPKIRAN
Dörtyol / HATAY

H.GÜCÜ SAFLARINI TERK EDEN İKİ DEVRİMCİNİN ÇAĞRISI

Biz 1973'den beri Halkın Gücü saflarında mücadele eden devrimcileriz. Devrimci hareketin geçmişini İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarını okuyarak öğrendik. Tabii bu bizim hem geçmişi yanlış öğrenmemizi, hem de revizyonizm - Troçkizın karması bir ideolojik düşünceyi sistemleştirmemizi doğurdu. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini inceleyip, ülkemiz sosyal pratiğine uygulama mücadelesi verdikçe, İ.Kaypakkaya'nın çizgisinin yanlışlığını görmeğe başladık. İ.Kaypakkaya'nın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesiyle cilalanmış öncü savaş teorisi ülkemiz gerçekleriyle uyuşmadıkça biz tekkeyi yaşatmak için zaten hareketimizin varlık nedeni olan AYDINLIK düşmanlığını daha da artırdık.

AYDINLIK'ın ideolojik mücadelesi sonucu, tekke parçalanınca biz esas olarak İ.Kaypakkaya'ya olan kişisel hayranlığımız ve silaha tapma anlayışımız yüzünden Halkın Gücü tekkesinde yer aldık. Halkın devrimci mücadelesi yükseldikçe ve dünyada esen Marksist rüzgar hızlandıkça bizde kafamızdaki dogmatizmi yıkmağa, revizyonist - Troçkist karması ideolojiden sıyrılmağa başladık. Böylece örgütsel planda da savunduğumuz görüşlerin nelere yol açtığını gördük.

Üç Dünya Teorisi tartışmaları sırasında tekkelerin objektif olarak karşı devrime yöneldiklerini açıkça gördük. Halkın Gücü daha önce Üç Dünya Teorisini savunduğu halde, oportünist cereyana göğüs geremedi. Zaten bunu da o yapısıyla başarması imkansızdır. Lafta bir tartışma açtı. Amaç ise tekkeyi ayakta tutmaktı, doğruyu bulmak değil.

İ.Kaypakkaya'nın diğer görüşleri AYDINLIK tarafından mahkum edildiği için onları burada tekrarlamağa gerek görmüyoruz. Revizyonizm, subjektivizm, dogmatizmden kurtulmak isteyen bütün arkadaşların o yazıları tekrar okumalarını öneriyoruz. Samimi bütün arkadaşlar Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini inceledikçe, H.Gücü'nün tekke niteliğini daha iyi göreceklerdir. Onların örgütlenme anlayışı proletarya hareketinin örgütlenme tarzı değil, federasyonlar şeklinde örgütlenmektir. Aralarında ideolojik birlikleri bile yoktur. Açık ve berrak bir program oluşturmaları ise imkansızdır. Çünkü Türkiye devriminin sorunlarını çözmek tekkelerin işi değildir. Bunun sonucu olarak tekkeler giderek parçalanmaktadır.

Devrime sadece inanmak yetmez. Devrimci bir siyaset ve devrimci bir parti şarttır. Bütün samimi ve dürüst arkadaşları proleter devrimci hareketimizin geçmişini ve programını incelemeğe çağırıyoruz. Devrime inanan bütün arkadaşlar TİKP bayrağı altında birleşmelidirler.

Ertuğrul ve Kamber
İSTANBUL

AÇIKLAMA

Geçen sayımızda "H.KURTULUŞU'NU TERKEDEN BİR DEVRİMCİ: TİKP'de birleşelim" başlığı altında yayınlamış olduğumuz çağrıdaki (Ankara'dan bir öğretmen) imzası Muharrem Pire'ye aittir.

16. haftasında kam

başarıyla dev

Bağış miktarı 6 milyon 666 137 liraya ulaştı

GÜNLÜK GAZETE
BAĞIŞ ADRESİMİ

Kampanyamızın 16. haftasında günlük gazetemiz için 285 400 lira bağış toplandı. Bu bağışların illere göre dağılımı şöyle:

İstanbul: 176 710, İzmir: 15 200, G.Antep-K.Maraş: 15 000, Tunceli: 6 000, Pülümür (Tunceli): 5 000, Hatay: 180, Samandağ(Hatay): 8 500, İskenderun(Hatay)8 500, Ankara: 8 800, Erbaa(Tokat): 8 000, Denizli: 5 815, Isparta: 4 000, Söke(Aydın): 2 800, Gölköy(Ordu): 2 500, Adana: 1 650, Dinar(Afyon): 1 500, Emirdağ(Afyon): 450, Alanya: 1 400, İskilip(Çorum): 1 320, Kandıra (Kocaeli): 1 000, Gazipaşa(Antalya): 600, Balıkesir: 500, Ulukışla(Niğde): 400, Tekirdağ: 400, Iğdır(Kars): 120, eşya satışından: 14 325 TL.

Böylece şimdiye kadar gelen bağışların toplamı 6 milyon 666 bin 137 liraya ulaştı. Bu bağışların illere göre dağılımı şöyle:

İstanbul	1 688 468
Ankara	1 199 156
İzmir-Manisa	642 730
Antep-Maraş	339 007
Tunceli	157 650
Adana	139 390
Bolu	98 317
Trabzon	85 195
İçel	73 015
Bursa	67 200
Diyarbakır	62 000
Aydın-Muğla	61 355
Antalya	58 345
Elazığ	56 500
Malatya	56 227
Zonguldak	41 560
Hatay	41 375
Konya	36 875
Isparta	36 810
Kocaeli	36 649
Kayseri	28 500
Denizli	27 560
Ordu	27 365
Çanakkale	19 058
Sivas	18 925
Samsun	17 586
Erzincan	17 500
Balıkesir	16 385
Edirne	14 500
Eskişehir	12 750
Tokat (Erbaa: 8 000)	10 310
Kars	9 120
Çorum	7 605
Varto (Muş)	7 086
Afyon	6 200
İnebolu (Kastamonu)	5 000
Yozgat	4 840
Rize	3 230
Niğde	3 090
Bilecik	2 400
Bingöl	2 000
Tekirdağ	2 395
Eskipazar (Çankırı)	1 735
Burdur	1 710
Uşak	1 545
Giresun	1 505
Mardin	1 200
Gölbaşı (Adıyaman)	1 075
Amasya	1 040
Ağrı	800
Van	360
Kırklareli	250
Adapazarı	200
Kütahya	100
Yurt dışı	512 160
Bağışlanan eşya satışından	901 228
Genel Toplam	6 666 137

TEKİRDAĞ

BÜYÜK YONCALI KÖYLÜLERİ: "AYDINLIK YOLUMUZU AYDINLATIYOR"

Biz Tekirdağ'ın Büyük Yoncalı köyü gençleriyiz. Ülkemiz ve halkımızın sorunlarıyla yakından ilgilenmeye başladığımızda kendilerince doğru çözümler getiren bir çok siyasetle karşılaştık. Fakat çok geçmeden bütün bunların çözüm getirmek bir yana yolumuzu kararttığını anladık.

Bizim yolumuzu aydınlatan AYDINLIK ve HALKIN SESİ'nin devrimci fikirleri oldu. Her türden gerici maceracı ve revizyonist siyasetlerin halkımızın da mücadele yolunu kararttığını görüyoruz.

Bunlara karşı günlük, AYDINLIK gazetemizin mücadelemizi daha da güçlendireceğini görüyor ve gazetemizin çıkışını coşkuyla karşılıyoruz.

Gazetemizi desteklemek için aramızda topladığımız 400 lirayı gönderiyoruz. Bu miktarı, daha çok arkadaşa gazeteyi anlatarak arttıracağız.

Yaşasın Gazetemiz AYDINLIK!

Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye!

Büyük Yoncalı Köylüleri

VARTO

OĞLAKÇI KÖYÜNDE DE KAMPANY DEVAM EDİYOR

Kampanyamızı Oğlakçı köyünde sürdürüyoru: temizi köylülere anlattığımızda cebindeki son bağış olarak verenler oldu. Bir köylü, "Yeter ki rımıza eğilin, her zaman yanınızdayız" diyordu. kadar 56 kişiden 1000 lirayı aşkın para topladık. gazetemizde bir köşe de devrimci sözlük için ayrıl

SUUDİ ARABİSTAN

ARABİSTAN'DAKİ İŞÇİLER: GAZETEMİZİ DESTEKLİYORUZ'

Kampanyamızı Suudi Arabistan'daki Türkiyeli işçiler içinde de sürdürüyoruz. Kampanyamıza genç, ihtiyar işçiler katılıyor. Başlangıç olarak 2200 lira gönderiyoruz. Konuştuğumuz herkes "halkını ve yurdunu emperyalistlere ve gericilere karşı savunan, kurtuluşumuz için feda eden sizlere canımız feda olsun. Çıkacak olan günlük gazeteyi destekliyoruz" diyorlar. Günlük gazetemiz halkın bağrından kopan, halkın gazetesi olmalıdır.

Taif'den S.Beyaz

Gazetemizin çalışmalarına başlamasından bu yana 1500'e yakın ziyaretçimiz geldi. Kars'tan, Antep'ten Sivas'tan, Kayseri'den, Yalova'dan, Polatlı'dan yurdun her bir yanından yüzlerce yurttaş gazetelerini görmek için geldiler. Erkeği kadınıyla, yaşlısı çocuğuyla geldiler. Öğretmeni geldi; işçisi geldi; memuru, köylüsü geldi. Nikahlarından sonra dosdoğru AYDINLIK'a gelen yeni evliler oldu. Bir günlük yol izninde evine uğradıktan sonra gazetesine koşan askerler oldu.

AYDINLIK halkın gazetesidir. Nice mücadelelerle bu gazeteye hayat veren halk AYDINLIK'ın dayanacağı tek güç olduğunu bir kere daha gösteriyor.



Aydınlık mart ayında çıkıyor

Gazetemiz AYDINLIK mart ayı içinde okuyucularına ulaş tır. Şubat ayının başından beri baskısız deneme yayınlarını : rüyoruz. Bu çalışmanın sonuçları her gün değerlendiriliyor. I ce her geçen gün daha iyi bir gazete çıkarma yolunda ilerliy

Önümüzdeki hafta baskılı deneme yayınlarına başlıyoruz. re içinde gazetemiz her gün belli bir sayıda basılacak ve bu ba da ayrı ayrı değerlendirilip, olumlu ve olumsuz yanlar tespit rek eksiklikler tamamlanacak. Mart ayı içinde de AYDINLIK çapında yayına geçecek.

Halledilmesi gereken en önemli iki sorun baskı ve dağı. Matbaayla anlaşma olmuş baskı sorunu çözülmüştür. Dağıtı nusunda da anlaşma yapılıyor.

Önümüzdeki günlerde reklam kampanyası da başlayac AYDINLIK'ın çıkışı televizyon, radyo, afişler ve el ilanlarıyl ka duyurulacaktır.

anyamız m ediyor

Leyla Yurdakul
İş Bankası Cağaloğlu Şubesi
Hesap No: 6137Y
İSTANBUL



Şarkışla'nın Yahyalı Köyü muhtarı Hüseyin Şengül (ortada) gazetemizde.

MALATYA

TEKEL TÜTÜN FABRİKASINDA TOPLADIĞIMIZ 100 PAKET SİGARAYI GÖNDERİYORUZ

Gazetemizin açtığı bağış kampanyasına işçilerden topladığımız 100 sigarayı gönderiyoruz. Böyle bir gazetenin çıkması yüreğimizi sevinçle dolduruyor. Çıkmasını sabırsızlıkla bekliyoruz.

Tekel Tütün Fabrikası İşçileri

MALATYA

ASKERLERDEN TOPLADIĞIMIZ 110 LİRAYI GÖNDERİYORUZ

Gazetemizin açtığı bağış kampanyasına geçen ay ve bu ay aldığım maaşları vererek katılıyorum. Ayrıca asker arkadaşlardan topladığımız 110 lirayı gönderiyorum.

Bir Asker

NİĞDE

OPORTÜNİST TEKKELERİ TERKEDİYOR VE KAMPANYAYI DESTEKLİYORUZ

H. Kurtuluşu, Devrimci Proletarya ve H. Birliği'ni terkeden bir grup Niğdeli devrimci olarak tüm devrimcileri oportünist barikatları yıkmaya ve proletaryanın bayrağı altında toplanmaya çağırıyoruz. Kampanyamız için topladığımız 840 lirayı gönderiyoruz.

Bir Grup Devrimci

ORDU

GÖLKÖYLÜLER:"GÜNLÜK GAZETE ALACAĞIMIZ TELEVİZYONDAN DAHA ÖNEMLİ"

Günlük gazeteye bağış toplamak için Gölköy'ün Aydoğan köyüne gittik. Önce köyde bulunan Halkodasını ziyaret ettik. Burada Halkodasına televizyon alınması için bir bağış kampanyası açılmış olduğunu öğrendik. Arkadaşlara gazetemizi anlatarak günlük gazete için bağışa öncelik tanınması gerektiğini anlattık. Orada bulunanlar bizi haklı bularak bağış kampanyası açacaklarını söylediler. Daha sonra köylülerin toplandığı bir kahveye gittik. Köyün ve Halkodasının çeşitli meseleleri üzerine konuştuktan sonra köylülerden gazetemiz için bağış istedik. Türkiye Elektrik Kurumunda işçi olan 10 kişi toplam 590 lira bağışta bulundu. Köylüler makbuz gönderilmesini istediler. Muhtar günlük gazetenin "ezilenlerin ve sömürülenlerin sesi" olacağını söyledi.

Gölköylü Yurtseverler

ELAZIĞ

3 SAAT İÇİNDE 1690 LİRA TOPLANDI MIĞI KÖYÜ

Kampanyayı köylerde de sürdürüyoruz. İlk olarak Mığı köyüne gittik. Köylüler bizi köy kahvesinde konuşmaya davet ettiler. Biz günlük gazetenin çıkacağını ve amaçlarını anlattık. Köylüler sevinçle karşıladılar ve sonuna kadar destekleyeceklerini söylediler. Bir grup arkadaş kahvede köylülerle konuşurken, bir grup da evleri dolaşmaya başladı. 3 saat içinde 1690 lira bağış toplandı. Daha sonra kahvede köylülerle toprak devrimi programını okuduk. Köylüler desteklediklerini belirttiler ve günlük gazetenin de bu yolu izlemesi gerektiğini söylediler.

Bir Grup Devrimci

TOKAT

ERBAA'DA 8 BİN LİRA TOPLADIK

Biz Erbaalı devrimciler olarak günlük gazetemizi desteklemek için kendi aramızda ve halktan topladığımız 8 bin lira bağışı yolluyoruz. Bağış kampanyasını yürütürken gazetemizin siyasetlerini de halka açıkladık ve büyük bir destek gördük. Kampanyaya devam edeceğiz.

Erbaa'dan Bir Grup Devrimci

ALMANYA

Mainz İşçi ve Gençlik Derneği: GAZETE İÇİN 4351 MARK TOPLADIK

Mainz İşçi ve Gençlik Derneği Yönetim Kurulu 26 Kasım tarihinde HALKIN SESİ gazetesinin günlük çıkması nedeniyle açmış olduğu bağış kampanyasını sürdürme kararı aldı. Bağış kampanyasını ve gazetenin çıkışını kitlelere duyurmak amacıyla 3 bin adet Almanca ve Türkçe bildiri bastırarak işçi kitlelerinin çalıştığı yerlerde dağıttık. Bildirilerin dağıtılmasına Alman arkadaşlar da yardımcı oldu. Mannheim, Beerfelden'e giderek oradaki Türkiyelilere gazetemizi anlattık. Pazarcık'ın çeşitli köylerinden gelmiş olan arkadaşlar gazetenin ağaların sömürü ve zulmüne karşı çıkmasını talep ettiler. 150 mark bağış yaparak AYDINLIK yayınlarından çeşitli kitapları da satın aldılar.

Günlük gazetenin önemini anlatmak, bağış toplamak için bir gece düzenledik. Ayrıca Mainz çevresinde yapılan bir konserde 250 mark bağış topladık. Yönetim Kurulu kararı ile derneğimizin kasasında bulunan 1000 markı da gazeteye bağışladık. Şimdiye kadar toplam 229 kişiden 3351 mark topladık. Derneğimizin bin marklık bağışıyla birlikte 4351 markı gönderiyoruz.

İşçi Ve Gençlik Derneği



İSTANBUL

10 YAŞINDAKİ NAZLI KUMBARASINI BAĞIŞLADI

13 Şubat günü gazetemizi ziyaret eden 10 yaşındaki Nazlı Güneş, kumbarasını AYDINLIK'a bağışladı.

- Nazlı, sen bize kumbarada topladığın parayı getirdin. Nasıl topladın bu parayı?

- Harçlıklarımdan topladım. Annem bazen bize para verir, onlardan biriktirdim.

Bunları söylerken öyle kararlıydı ki, insan neredeyse daha yaşlı birisiyle konuştuğunu sanıyordu.

- Ne kadar para biriktirdin? diye sorduk.

- 77,5 lira dedi. Ve devam etti:

- Bu parayı gazete çıksın diye topladım. Bence bu gazete halkın devrimci gazetesidir.

Daha sonra Nazlı ile birlikte gazetemizi gezdik. Her şeyi inceden inceye soruyor, her şeyi öğrenmek istiyordu. Ayrılırken,

- AYDINLIK'ı arkadaşlarıma da tanıtacağım diyordu.

SİVAS

ŞARKIŞLA'NIN YAHYALI KÖYÜ MUHTARI HÜSEYİN ŞENGÜL "HALKIN GAZETESİ AYDINLIK'A HER TÜRLÜ YARDIMI YAPACAĞIM"

Gazetemizin merkezini ziyaret eden Şarkışla'ya bağlı Yahyalı köyünün muhtarı Hüseyin Şengül "AYDINLIK'ta heyecan, sevinç, inanç içinde bir çalışma gördüm. Burada çalışanların hepsi halk çocukları. AYDINLIK gerçekten halkın gazetesi olacak. Ben her türlü yardımı yapacağım" dedi. Köylerinde elektrik, yol, öğretmen olmadığını söyleyerek, "TİKP'nin kuruluşunu sevinçle karşıladığın ve TİKP bayrağı altında toplanmak gerektiğini belirtti. Köylerinde Yeni Çarlarla İşbirliği Anlaşmasına karşı imza toplayacaklarını ve bağış kampanyasını köyde de sürdüreceklerini söyledi.

İSTANBUL

GAZETEMİZ BİRLEŞTİRİCİ OLMALI

Biz işçiler AYDINLIK gazetesinin günlük olarak çıkışını sevinçle karşıladık. Kendi aramızda 4035 lira topladık. Ayrıca daha da toplayacağız. Gazetede yazılar kısa, öz ve açık olmalı. Başlıklar dikkat çekici konulardan olmalı ve göze çarpacak şekilde koyu siyah yazılmalı. Gazete ayrılıktan değil, birlikten yana olduğunu kabul ettirmeli.

Çelik Yay'dan Atılan İşçi Battal Çaylak

İSRAİL'DE TUTUKLU FAİK BULUT ARKADAŞIMIZIN AĞABEYLERİ AYDINLIK'I ZİYARET ETTİLER

İsrail siyonistleri tarafından tutuklanan Faik Bulut'un ağabeyleri de gazetemizi ziyaret ederek bağışta bulundular. Halen İsrail'de tutuklu bulunan devrimci arkadaşımız Faik Bulut'un adresi şöyledir:

Fayg Boulout
La Prison Ramleh PB 16
Ramleh–İSRAİL

İLKOKUL ÖĞRENCİSİ HARÇLIĞINI BİRİKTİREREK GAZETEYE BAĞIŞ YAPTI

Ayşe Abla İlkokulu 5. sınıf öğrencisi Ongun Özsezen babasının verdiği harçlıkları biriktirerek gazetemize 50 lira bağışladı. AYDINLIK'ı gezen Ongun, "AYDINLIK bütün halkın bağışları ile meydana gelecek, bütün halkın gazetesi olacak" dedi ve gazetenin çocuklar için şiirler, kısa masallar yayınlamasını istedi.

TARSUS

AYDINLIK'I KEFELİ KÖYÜNDE SEVİNÇLE KARŞILIYORUZ

Bizler günlük AYDINLIK'ın çıkmasını sevinçle karşıladık. Elimizden gelen her yardımı yapmaya karar verdik. Ayrıca kendi öz partimizin kuruluşunu da Kefeli köyü halkı olarak sevinçle karşıladık. Şimdilik topladığımız 800 lirayı gönderiyoruz. Türkiye'nin aydınlık geleceğine ışık tutan AYDINLIK'ımız için her şeyi yapacağız.

Kefeli Köyü Halkı

TEKİRDAĞ

GAZİOĞLU KÖYÜ KÜLTÜR VE GÜZELLEŞTİRME DERNEĞİ: AYDINLIK'I DESTEKLİYORUZ

Kampanyaya 180 lira ile katılıyoruz. Derneğimiz dışta iki süper devlet ABD ve Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı mücadelede, içte toprak ve özgürlük mücadelesinde HALKIN SESİ ve AYDINLIK ile omuz omuzadır.

Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye!

Yönetim Kurulu Adına
M.Avlar

MİLLİ BAĞIMSIZLIĞIN
İKİNCİ DÜNYA ÜLKELER

"Renmin Ribao", 18 Ocakta "Lenin'in, Yurt Savunması konusundaki tezlerinin ışığında İkinci Dünya ülkelerinin "Milli Bağımsızlık Savunmasının Haklılığı" makalesini yayınladı. Bu makale, "Renmin Ribao" yazı kurulunun, Üç Dünya Teorisine ilişkin makalesinin geçen yılın 1 Kasımında yayınlanmasından sonra okuyucuların isteği üzerine kaleme alındı. Yazarlar, Çin Toplum Bilimleri Akademisinin Dünya Tarihi Enstitüsü üyeleridir. Ara başlıklar bizim tarafımızdan konulmuştur. —Yazı Kurulu

"Renmin Ribao" yazı kurulunun "Başkan Mao'nun Üç Dünya Teorisi, Marksizme - Leninizme Büyük Bir Katkıdır" makalesinde, milli bağımsızlığın savunulmasının, bugün İkinci Dünya ülkelerinin, özellikle Avrupa'daki gelişmiş ülkelerin önündeki görevlerden biri olduğuna işaret edilmişti. Bu tamamen doğru ve Marksizmin-Leninizmin devrimci taktiğine uygundur. Önce Lenin'in "Yurt Savunması" konusundaki tezlerini inceleyelim.

Lenin'in tezleri, iki noktada toplanabilir:

1— 1914'de patlak veren Birinci Dünya Savaşı emperyalist bir savaştı ve her iki tarafta savaşanlar da gerici idi. Dolayısıyla bütün ülkelerin proletaryasının görevi, bu gerici savaşa karşı mücadele etmek ve onu devrimci bir iç savaşa dönüştürmektir.

2— Ancak bu, o zamanki şartlarda Avrupa'da milli savaşların meydana gelmesinin imkânsız olduğu anlamına gelmiyordu. Küçük ve zayıf ülkelerin ilhaka ve baskıya karşı savaşları haklıydı ve belirli şartlarda emperyalist ülkelerin savaşları bile -saldırıya uğraması halinde- milli bağımsızlığını savunan, haklı savaşlara dönüşebilirdi.

EMPERYALİST SAVAŞLAR VE PROLETARYANIN TAKTİĞİ

1914'de Birinci Dünya Savaşı patlak verdiği zaman Lenin, "Savaş politikanın devamıdır" şeklindeki Marksist ilkeye uygun olarak, bu dünya savaşının nedenlerini etraflı bir şekilde tahlil etti. O, bu emperyalist savaşın soyguncu ve gerici karakterini açığa çıkarttı ve bütün ülkelerin proletaryasını savaşa karşı direnişe çağırdı. Lenin, doğru taktiği şöyle dile getirdi: "Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme" ve "emperyalist savaşta 'kendi' hükümetinin yenilgisini sağlama" ("Sosyalizm ve Savaş"). Lenin, "Yurt Savunması" sloganını atan ve bütün ülkelerin işçi sınıfını ve emekçilerini aldatmaya ve bütün güçleriyle bu emperyalist savaşı haklı göstermeye çalışan İkinci Enternasyonalin oportünist önderlerini teşhir etti. O, şöyle dedi: "Emperyalist bir savaşı, bu savaş için 'Yurt savunması' kavramını kullanarak, dolayısıyla ona demokratik bir savaş süsü vererek mazur göstermek, işçileri kandırmak ve gerici burjuvazinin safına geçmek demektir." ("Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm")

Lenin, zamanı veya tarihi şartları dikkate almaksızın bütününden kopararak Marks'tan ve Engels'ten istedikleri sözü çekip alan ve bunları ihanetlerini haklı göstermek için örnek olarak ileri süren İkinci Enternasyonal hainlerinin alçakça tutumunu eleştirdi. Marks ve Engels bu sözlerle, kapitalizmin serbest rekabet döneminde Avrupa'da burjuva-demokratik devrimleri ve milli savaşları desteklemiş ve 1891'de Alman işçi sınıfını yurt savunmasına çağırmışlardı.

Marks ve Engels, tabii ki, 1848' Avrupa demokratik devrimini coşkuyla övmüşler, faal bir şekilde desteklemişler ve çeşitli ülkelerin işçi sınıfını gerici Avrupa monarşilerine karşı mücadeleye çağırmışlardı. Onlar, 1859 da Garibaldi'nin önderliğindeki, Avusturya'ya karşı İtalyan milli savaşını ve 1863'de Polonya halkının Çarlık Rusyasına karşı milli ayaklanmasını desteklemişler ve selamlamışlardı. Onlar, bütün ülkelerin işçi sınıfını, bu haklı milli savaşları ve ayaklanmaları desteklemeye çağırmışlardı. 1891'de Çarlık Rusyası, Almanya'yı savaşla tehdit ettiğinde, Engels, Çarlık Rusyasının muhtemel bir saldırısına ve ilhak girişimine karşı koyabilmek için Alman işçi sınıfını, proletaryanın elde ettiği demokratik durumu korumaya ve milli bir savaşta "anayurdu savunmaya" çağırdı.

Lenin, Marks'ın ve Engels'in bu taktik örneklerinin doğruluğunu kararlılıkla savundu. Lenin, Almanya'nın 1891'de henüz emperyalist bir devlet olmadığını ve üstelik proletaryanın gücünün en yüksek bulunduğu, Avrupa işçi hareketinin merkezi olduğunu; buna karşılık onu savaşla tehdit eden Çarlık Rusyasının Avrupa'daki demokratik ve ilerici güçlerin baş düşmanı olduğunu söyledi. Bu yüzden Engels, proletaryanın temel menfaatlerinden hareket etmiş ve Alman işçi sınıfını bir Rus saldırısı durumunda haklı olarak yurt savunmasına çağırmıştı. Lenin, aynı zamanda açık seçik şunu vurguladı: "1891 ve 1914'deki uluslararası durumları eşitlemek, hatta sadece kıyaslamak, bu, tarihe son derece aykırıdır." ("İnes Armand'a"). Birinci Dünya Savaşı, emperyalizm döneminde iki emperyalist blok arasında yürütüldüğü ve her iki taraf da, sömürgeleri yeniden paylaşmak ve diğer ulusları köleleştirmek hedefini güttüğü için bu savaş, haydutlar arasında bir yağma savaşıydı. İkinci Enternasyonalin elebaşılarının 1891 örneğine dayanarak 1914 emperyalist savaşında atılan oportünist "Yurt Savunması" sloganını haklı göstermeye çalışmaları, boş bir çabadan ibaret kaldı.

Lenin, Belçika sosyalistlerini ve aynı zamanda kendilerini haklı çıkarmak için, Belçika'yı örnek olarak göstermelerinden ve Belçika'nın, Almanya'nın saldırısına uğramış bir tarafsız ülke olduğunu ileri sürmelerinden dolayı İkinci Enternasyonalin sosyal - şovenistlerini şiddetle eleştirdi ve teşhir etti. Lenin diyordu ki, Belçika'nın savaşa katılmasının nedeni de, sömürgelerindeki sömürüsünü ve hakimiyetini korumaktı. Biçimsel olarak tarafsız olmasına rağmen Belçika, gerçekte müttefiklere -İngiltere, Fransa ve Rusya- dahildi. Diğer ileri Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, o sırada Belçika'da da proletarya için devrimci bir durum vardı. Emperyalist savaşa karşı çıkmak ve ona son vermek için, Belçikalı sosyalistler, doğru bir taktik izlemeli, "vatanı" savunmamalı, aksine proletarya devrimini hazırlamalı ve başlatmalıydılar.

Lenin açıklamasına şöyle devam ediyor: "Emperyalist ittifaklar arasındaki 1914-1917 emperyalist savaşında 'Yurt savunmasına' karşı olmalıyız. Çünkü birincisi emperyalizm, sosyalizmin arifesidir; ikincisi emperyalist savaş, hırsızların yağma savaşıdır; üçüncüsü her iki ittifakta da ileri bir proletarya vardır; dördüncüsü her ikisinde de sosyalist devrim olgunlaşmıştır. Biz, sadece bu nedenlerle "anayurt savunmasına karşıyız, sadece bu nedenlerle!!" ("İnes Armand'a")

Lenin, bu bilimsel tahlillerle Marksizmin taktik ilkelerini savundu ve onları daha da geliştirdi. Uluslararası güç dengesinde yeni değişikliklerin olduğu ve sosyalist devrim şartlarının olgunlaştığı bir sırada, emperyalizm döneminde savaşlara karşı proletaryanın tutumu ve taktiğini berrak bir şekilde açıkladı. Bu şekilde o zamanki sosyal-şovenlerin iddialarını çürüttü ve Marksizm ile İkinci Enternasyonal revizyonizmi arasına açık bir çizgi çekti.

EMPERYALİZM DÖNEMİNDE AVRUPA'DA MİLLİ SAVAŞLAR HALA MÜMKÜNDÜR

Lenin, "Yurt savunması" sloganı ile ihanetlerini haklı çıkarmaya çalışan İkinci Enternasyonal sosyal-şovenlerinin temel tezlerinin foyasını açığa çıkarırken, aynı zamanda Pyatakov ve Buharin gibi parti içindeki sol oportünistlerin de görüşlerini ve devrimciler arasındaki bulanık fikirleri şiddetle eleştirdi. Pyatakov, Buharin ve onlar gibiler, o sıralarda "yurt savunması" sorununa "biraz daha soldan" yaklaşmak istediler. Lenin'in, emperyalizm döneminde savaşlar karşısındaki doğru tutumu ve onun proletarya mücadelesindeki doğru taktiğini karalamak için ellerinden geleni yaptılar. Onlar bir yandan, emperyalizm döneminde milli savaşların mümkün olduğunu inkar ettiler ve proletaryanın bugün hiç bir şart altında "yurt savunması" sloganını atamayacağını ileri sürdüler, hatta Marks'ın ve Engels'in taktik örneklerini bile "değersiz" saydılar. Diğer yandan da emperyalist savaşları değişmez bir şey olarak gördüler ve Lenin'in proleter mücadele taktiği karşısında mekanik ve dogmatik bir tutum aldılar.

Lenin, bugünkü dönemin çeşitli olgulardan, t
ve tipik olmayan, büyük ve küçük, ileri ve geri ülke
has olgulardan ve savaşlardan oluştuğunu gö terdi.
peryalist savaş, emperyalizm döneminin tipik bir olg
ama tek olgusu değildi. Bu dönemde sömürgelerd
yarı-sömürgelerde milli kurtuluş savaşları kaçınıl
olduğu gibi, Avrupa'da da demokratik ve devrimci
li savaşlar mümkündü: "Bu 'çağ', hiç bir şekilde, örne
küçük ülkelerin (ilhak edilmiş veya milli baskı altı
olduklarını farz edelim) emperyalist devletlere k
milli savaşları imkansız kılmayan." ("Junius'un Br
rü Üzerine")

Lenin, belirli şartlar altında endüstriyel bakımdan
gelişmiş ülkelerde de emperyalist devletlerin ilhak
karşı milli savaşların olabileceğini söylüyordu. Çün
"emperyalizmin belirleyici özelliği tam da, sadece ta
alanlarını değil, hatta çok gelişmiş endüstri alanlarını
ilhak etmeye çalışmasıdır" ("Kapitalizmin Son Aşam
Emperyalizm"). Bu yüzden Lenin şunu vurguladı: "
genel olarak 'yurt savunmasına', genel olarak savun
savaşına asla karşı değiliz. Hiç bir kararda (ve ben
yazılarımda hiç birinde) böyle bir saçmalık bulama
nız. Biz, emperyalizm dönemi için tipik olan 1914-19
emperyalist savaşında ve diğer emperyalist savaşlard
savunmaya ve yurt savunmasına karşıyız. Fakat emp
yalizm döneminde de 'haklı' savaşlar, 'savunma' sav
ları, devrimci savaşlar olabilir, yani:

1) 'Milli' savaşlar; 2) İç savaşlar; 3) Sosyalist savaş
ve benzerleri". ("G. Zinovyev'e")

Lenin, zıtların birliği kanununa uygun olarak emp
yalist bir savaşın belirli şartlar altında milli bir sava
dönüşebilmesinin mümkün olduğuna işaret etti: "Doğ
daki ve toplumdaki bütün sınırların şarta bağlı ve ha
ketli olduğu, belirli şartlar altında zıddına dönüşemey
cek hiç bir olgunun bulunmadığı, tabiiki Marksist diy
lektiğin temel bir önermesidir. Milli bir savaş, empery
list bir savaşa dönüşebilir veya tersi olabilir." ("Junius
un Broşürü Üzerine")

Lenin, Belçika örneğinde böyle bir dönüşümün mün
kün olduğunu açıkladı. Belçika'da, Birinci Dünya Sav
şına aynı emperyalist amaçlarla ve aynı emperyalist so
gun hırsı ile katılmıştı. Belçika, Almanya tarafından işg
ve ilhak edilseydi ve Belçika halkı, Alman köleliğinde
kurtuluş amacıyla milli bir ayaklanmaya girişseydi, o z
man emperyalist savaş, Belçika için milli bir savaşa d
nüşebilirdi. Böylece Belçikalı sosyalistler tarafından at
lan "yurt savunması" sloganı, haklı ve doğru olacaktı. B
şartlar altında dünya proletaryası da, Belçika burjuvazi
"yabancı halkları ezme hakkına" sahip olduğunu zanne
diyor diye, bu ayaklanmaya destek olmayı reddetmeme
lidir. Tam tersine bu ayaklanmanın, ezilen bir ulusu
ezen bir ulusa karşı kurtuluş mücadelesi biçiminde orta
ya çıkan gerçek sosyal içeriğini görmeli ve onu destek
lemelidir. Diğer bütün tutumlarda "Marksizm'den ....
eser yoktur" ("Kendi Kaderini Tayin Tartışmasının So
nuçları") Lenin'e göre, eğer Büyük Britanya, Fransa v
diğer ülkeler emperyalist amaçlardan dolayı değil de
uluslararası bir anlaşmaya uygun olarak Belçika'nın ta
rafsızlığını korumak için Almanya'ya savaş açsalardı,
zaman sosyalistlerin Belçika'nın safına geçmesi hakl
olurdu. "Eğer bu somut savaş farklı bir nitelikte ols
idi, Belçika'nın (hatta bir savaşla) savunulmasına taraf
tar olabilirdik" ("Emperyalist Ekonominin Gelişen Yön
Üzerine").

Lenin, tarihi diyalektiğe ve kapitalizmin eşit olmayan
gelişme kanununa dayanarak, daha 1916'da, Birinci Dünya Savaşı sırasında, dünya çapında kapitalist sistemden
sosyalist sisteme geçişte karışıklığı, dönemeçleri ve ger
dönüşleri hesaba kattı. O, emperyalizm döneminde de Avrupa'da büyük milli savaşların hâlâ mümkün olduğunu söyledi: "Eğer Avrupa proletaryası diyelim, 20 yıl için güçsüz kalırsa; eğer bu savaş, Napolyon'un zaferleri tarzında zaferlerle ve bir dizi yaşayabilir milli devletin köleleştirilmesi ile biterse; eğer Avrupa dışındaki emperyalizmin (özellikle Japon ve Amerikan emperyalizmi) sosyalizme geçişi, bu iki ülke arasındaki savaş sonucu 20 yıl daha engellenebilirse, o zaman Avrupa'da büyük bir milli savaş mümkün olurdu." ("Junius'un Broşürü Üzerine"). Lenin'e göre, o sırada böyle bir şey inanılmaz gibi görünseydi bile, dünya tarihinin, bazen geriye doğru sıç-

SAVUNULMASI VE

(Bu yazı, İngilizcesi ile karşılaştırılarak, Peking Rundschau'nun 7 Şubat 1978 tarihli sayısından çevrilmiştir.)

Sa Na,
Çiu Li-ben ve
Şeng Yung-Sing



BAŞKAN MAO, İKİNCİ DÜNYA ÜLKESİ İNGİLTERE'NİN ESKİ BAŞBAKANLARINDAN EDWARD HEATH İLE

ramalar yapmaksızın, düz ve yeknesak olarak geliştiğini zannetmek, "diyalektiğe, bilime aykırı olup, teorik bakımdan da doğru değildir" (aynı eser).

Lenin'in belirtilen öğretileri şunları göstermektedir: 1. Marksistler, emperyalist bir savaşta oportünist yurt savunması fikrine karşı çıkarken, hiç bir zaman belirli şartlar altında emperyalizm döneminde de proletaryanın yurt savunmasının haklılığını ve milli savaşların tümünü toptan inkâr etmemelidirler. Tam tersine, gelişen sosyal devrim çağı olan emperyalizm çağında, proletarya, ilhak edilmiş bölgelerin ayaklanmasını bugün özel bir gayretle desteklemelidir ki, böyle bir ayaklanmayla zayıflayan büyük devlet burjuvazisine yarın veya hatta aynı anda saldırabilsin." ("Kendi Kaderini Tayin Tartışmasının Sonuçları").

2. Marksistler, Marks'ın ve Engels'in taktiklerini tahrif eden oportünistleri eleştirirler, ama bu taktiğin emperyalizm çağında değersiz olduğunu savunmazlar. Tersine proletarya, Marks'ın ve Engels'in taktiğinin örneklerini hiç bir şekilde reddetmemeli, somut tahlillerden faydalı ve değerli öğretiler çıkarmalıdır. Lenin'in dediği gibi, "Marksist taktiğin örneğini bir kenara atamayız, bu, Marksizme sözde bağlı olmak, ama pratikte ondan kopmak demektir." (Aynı eser).

3. Proletaryanın, emperyalizm çağında hangi savaşları destekleyeceği ve yurt savunmasının haklılığını kabul edip etmeyeceği, değişmez bir formüle göre değil, bu savaşların somut tahlilinden hareketle belirlenir. Çünkü, "Savaşlar, karmakarışık, çeşitli yönleri olan bir şeydir. Bu konuya genel bir şablonla yaklaşılamaz." ("İnes Armand'a").

İkinci Dünya Savaşında Stalin, bu Leninist ilkelere uygun olarak yapılan somut bir tahlille, bu savaşın, Birinci Dünya Savaşı gibi tipik bir emperyalist savaş olmadığı sonucuna vardı. Ayrıca o, bu savaşı dönüşemez ve değişemez görmüyordu. İkinci Dünya Savaşının, Avrupa'da patlamasından önce, Japon emperyalizmi Çin'e, İtalyan emperyalizmi Etyopya'ya ve Alman ve İtalyan emperyalizmi İspanya Cumhuriyetine karşı saldırı savaşları başlattılar. Japon, Alman ve İtalyan faşistlerinin saldırısına karşı verilen savunma savaşları, saldırıya uğrayan bu ülkeler için, haklı milli kurtuluş savaşları idi. Savaşın bütün Avrupa'da patlak vermesinden ve özellikle Hitler Almanyasının Sovyetler Birliğine saldırısından sonra, saldırıya uğrayan ülkelerin işçi sınıfı ve yurtsever güçleri, milli savunma için anti-faşist savaşta daha da aktif bir mücadeleye girdiler ve savaşa anti-faşist bir karakter verdiler. Bundan dolayı Stalin şöyle diyordu: "İkinci Dünya Savaşı, Birinci Dünya Savaşından farklı olarak, başından beri mihver devletlerine karşı anti-faşist bir savaş, bir kurtuluş savaşı niteliğine sahipti. Görevlerinden biri de, demokratik özgürlüklerin yeniden kurulmasıydı" ("Moskova'da Stalin - Seçim Bölgesindeki Bir Seçim Toplantısında Konuşma"). İkinci Dünya Savaşı sırasında faşizme karşı mücadele eden ülkeler için "yurt savunması" sloganının tamamen doğru olduğu aşikardır. Bu nedenle Sovyetler Birliği, Alman, İtalyan ve Japon faşistlerini, bütün dünyayı köleleştirmek amacıyla yürüttükleri saldırı savaşlarında ortak çabalarla yenilgiye uğratmak için ABD, Büyük Britanya ve Fransa ile anti-faşist bir ittifak kurdu. Stalin'in taktiği ve politikası, Marksizmin-Leninizmin taktik ilkelerine kuşkusuz uygundu.

BİR SALDIRI SAVAŞINA KARŞI İYİ HAZIRLANIN

Marksist-Leninistlerin, ülkeler ve uluslararasındaki savaşlardaki temel tutumları konusunda yukarıdaki tahlilden şu sonuçlar çıkmaktadır: Savaşın hangi politikanın devamı olduğunu araştırarak, savaşın niteliğinin anlaşılması gerekir; günün şartlarında savaşın tarihi rolü tahlil edilmelidir. Genel dünya durumundan, proletaryanın genel menfaatlerinden hareket edilmeli ve sınıflar arasındaki güç dengesine uygun olarak savaş konusundaki tutum belirlenmelidir; ayrıca şu meseleler de dikkate alınmalıdır: Devrim için şartların olgun olup olmadığı, savaşın sonucu ve proletarya devriminin geleceği. Genel olarak söylemek gerekirse, proletarya sömürgelerde ve yarı-sömürgelerde emperyalizme karşı savaşları desteklemeli, ancak her iki taraf için de ganimet paylaşımının söz konusu olduğu emperyalist soygun savaşlarına karşı mücadele etmelidir. Proletarya emperyalist büyük devletlerin ilhak ve köleleştirme girişimlerine karşı milli savaşları desteklemelidir. Bu konuda milli savaşı yürüten ülkenin gelişmiş mi, yoksa az gelişmiş mi olduğu dikkate alınmaz; proletarya, sosyalist ülkeleri emperyalist ve sosyal-emperyalist sızma ve saldırılara karşı verdikleri savaşta kararlılıkla desteklemeli ve sosyalizmin başarılarını savunmalıdır. Tabii ki, savaşlar, çok yönlü ve karmaşıktır. Marksistler, genel bir ilkeden hareket etmemeli ve bu ilkeyi her istedikleri savaşa uygulamamalıdırlar. Onlar, somut savaşları somut bir tahlilden geçirip savaşın gelişmesine ve değişmesine bağlı olarak doğru bir taktik tesbit etmelidirler.

Dünya, bugün —Lenin'in söylediği gibi— emperyalizm ve proletarya devrimleri çağındadır. Ancak Birinci Dünya Savaşı zamanına ve İkinci Dünya Savaşından sonraki 50'lere ve 60'lara kıyasla uluslararası durumunda ve güç dengesinde büyük değişiklikler olmuştur. Milli Kurtuluş Hareketleri alev gibi parlamış ve sömürge sistemini parçalamıştır. Emperyalizmin eşit olmayan gelişmesi sonucu, ABD'nin başını çektiği emperyalist kamp dağıldı. İlk sosyalist devlet, Sovyetler Birliği, Kruşçev-Brejnev kliğinin en yüksek parti ve devlet yönetimini gasbetmesinden sonra sosyal-emperyalist bir devlet haline geldi. Artık sosyalist kamp da bulunmuyor.

Avrupa'daki eski gelişmiş kapitalist ülkeler, ikinci dereceye inerken, Sovyetler Birliği ve ABD ikilisi, şişen iktisadi ve askeri potansiyelleri ile diğer ülkelere üstün süper devletler oldular. 60 yıllarındaki büyük alt-üst oluş ve ayrışmadan sonra, birbiriyle hem ilişki, hem de çelişki içinde bulunan Üç Dünya meydana çıktı. Bazı gelişmiş İkinci Dünya ülkelerinin, Üçüncü Dünya ülkelerinde sömürüyü ve baskıyı sürdürmeye çalışmalarına rağmen, bizzat kendileri de, çeşitli derecelerde süper devletlerden birinin veya ötekinin kontrolü ve tehdidine maruzdurlar. Bazı Doğu Avrupa ülkeleri de, Sovyet sosyal-emperyalizmi tarafından köleleştiriliyor. Bu ülkelerin toprakları işgal edildi, devlet egemenliği çiğnendi ve doğal kaynakları yağmalandı. Bunlar, gerçekte Sovyetler Birliği'ne bağımlı devletlerdir. Milli bağımsızlığı kazanmak ve korumak ve Sovyet sosyal-emperyalizminin kontrolundan kurtulmak, bu ülkeler için günümüzde kuşkusuz birinci dereceden ve doğrudan bir görevdir. Diğer taraftan Batı Avrupa ülkeleri de, kendilerini ABD kontrolundan kurtarmak ve "eşit haklara dayalı ortaklık" için mücadele etmelidirler. Ancak bu ülkeler, aynı zamanda Sovyet yayılma ve saldırı tehdidi karşısında bulunuyorlar. Onlar için bugün söz konusu olan, iki süper devletle dünyayı yeniden paylaşmak değil, kendi bağımsızlıklarını ve güvenliklerini korumaktır. Bu durum, az veya çok Kanada, Japonya, Avustralya ve Yeni Zelanda için de geçerlidir.

Merkezin bildiği gibi, Sovyetler Birliği ile ABD dünya hakimiyeti için şiddetli bir mücadeleye girişmiştir ve aralarındaki rekabetin odak noktası Avrupa'dır. Bu rekabet, sonunda bir savaşa yol açacaktır. Onlar, pratikte yeni bir dünya savaşının aktif hazırlığı içindeler. Eğer yeni bir dünya savaşı patlarsa, saldırıyı önce Avrupa duyacaktır. Şiddetli bir rekabetin yol açacağı bu dünya savaşı, muhakkak ki Birinci ve İkinci Dünya savaşlarından farklı özellikler gösterecektir.

Eğer bu savaş, Sovyet sosyal-emperyalizmi ile İkinci Dünya ülkeleri arasında geçerse, o zaman saldırıya ve ilhaka karşı bir savaş söz konusu olur.

Diğer süper devletle rekabet mücadelesinde saldırı durumunda olan Sovyet sosyal-emperyalistleri, bugün Avrupa'daki savaş hazırlıklarını hızla ilerletiyorlar. Bir taraftan Orta Avrupa'ya sürekli asker yığıyor, diğer taraftan da Batı Avrupa'yı Güney ve Kuzey kanatlarından güçlü bir şekilde kıskaca alıyorlar.

Bu durumda, Batı Avrupalı ülkelerin güvenliği ve bağımsızlığı ciddi bir tehdit altındadır. Savaş patlarsa, Sovyet saldırısının ilk kurbanı onlar olacaktır. Sovyetler Birliği'nin Doğu Avrupa'daki "müttefiklerine" nasıl kumanda ettiği ve onları nasıl boyunduruk altına aldığına bir bakılırsa, ellerini Batı Avrupa'ya uzattıkları zaman bunun sonuçlarını tasavvur etmek, kolay olur. Bundan dolayı Batı Avrupa ülkeleri, milli bağımsızlığın korunması konusunda ciddi bir sorunla karşı karşıyalar. Eğer sovyet sosyal-emperyalistleri, gelişmiş Avrupa ülkelerine saldırı savaşını kabul ettirirlerse, o zaman Lenin 1916'da öngördüğü gibi bir durum çıkmaz mı ortaya? Bir çok "yaşayabilir" Avrupalı milli devlet, Yeni Çarların boyunduruğu altına girmez mi? Revizyonist ideolojinin yaygınlığı, işçi sınıfı saflarındaki ayrılıklar ve diğer nedenlerin sonucu olarak gelişmiş Avrupa ülkelerinin proletaryası, bugün henüz iktidarı doğrudan alabileceği devrimci bir durumda bulunmuyor. Bu şartlar altında Avrupa'da, Lenin'in belirttiği büyük milli savaşlar, mümkün, kaçınılmaz ve ilerici değil mi? Engels'in 1891 yılındaki taktiğinin örnekleri, bugün hâlâ güncel bir önem taşımıyor mu? Sovyet sosyal-emperyalistlerinin baskı, zorbalık ve saldırı tehditleri karşısında, Sovyet savaş plânlarını açığa çıkartmak, yumuşama politikasına karşı mücadele etmek ve bir saldırı savaşına karşı hazırlanmak, İkinci Dünya halkları için hem zorunlu, hem de doğrudur. Bu ülkelerin proletaryası, savaş çıktığı takdirde, kuşkusuz milli savaşın en ön saflarında yer almalı ve ülkelerinin bağımsızlığı ve varlığı için mücadele etmelidir. Bu, Marks ve Engels tarafından konan ve Lenin, Stalin ve Başkan Mao'nun geliştirdiği yukarıdaki taktik ilkelerine uygundur. Bu aynı zamanda İkinci Dünya ülkelerinin ve Dünya halklarının temel menfaatlerine de uymaktadır.

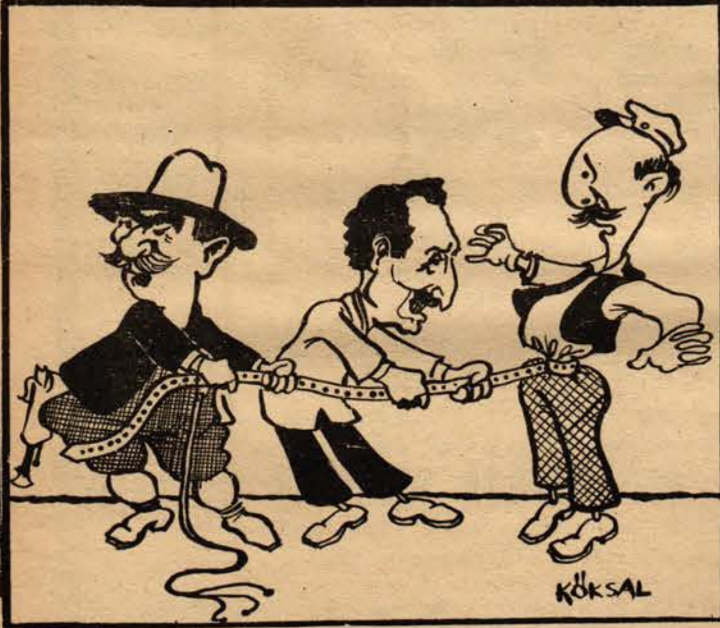
Son ekonomik kararlar ve devalüasyon

TÜRKİYE HALKINA NE GETİRİYOR?

Ecevit hükümeti Türkiye ekonomisinde başgösteren buhranı dizginlemek iddiasıyla bir dizi yeni ekonomik kararlar'aldı. Bu kararlar üç aşamada uygulanacak. Birinci aşama "Savurganlığı ve kötüye gidişi önleme". İkincisi "onarma". Üçüncüsü ise, "normal ekonomik gelişme sürecine giriş". Birinci seri tedbirler açıklandı. İlk önce vergi yasaları yeniden gözden geçirildi ve değişiklikler yapıldı. Vergi yasalarında değişiklik yapılırken toprak ağaları ve tefeciler bir kere daha uygulamanın dışında bırakıldı. İktidarlar geldi geçti Türkiye'de. Bir çok defa Toprak Reformu Tasarısı, toprak ağalarını ve tefecileri vergilendirme yasa taslakları hükümetlerin gündemine geldi. Ancak, daha şimdiye kadar Türkiye'nin sırtına yapışmış bu 'asalakların tasfiyesine yönelik hiç bir ciddi ve köklü tedbir alınamadı. Toprak ağaları , ve tefeciler bugünün Türkiyesinde de siyasi ve ekonomik güce sahip bir sınıftır. Ecevit hükümeti de bu sınıfın gücünden ürktü. Bu yüzden, uzlaşma yolunu seçti. Türkiye'de geniş köylü yığınlarının başına tebelleş olan bu asalakların gücü ellerinden alınmadıkça Türkiye ekonomisine getirilecek bütün tedbirler hiç bir işe yaramayacaktır. Ne kırk milyon Türkiye halkı rahat bir nefes alabilecek, ne de Türkiye ekonomisi saplandığı bataktan kurtulabilecektir. Emperyalizme bağımlılığa son vermeden büyük tarım gelirlerinin üstüne oturan toprak ağaları ve tefeciler tasfiye edilmeden iktisadi bağımsızlık yolunda da sağlam adımlar atılamayacaktır, demokrasi de getirilemeyecektir. Türkiye halkının sırtındaki bu keneler yerlerinde kaldıkça ülkenin bağımsız sanayi gelişmesi bir hayal olmaya devam edecektir.

KEMERLERİ YİNE Mİ HALK SIKACAK?

Alınan kararlardan biri de "asgari geçim indiriminin" yükseltilmesiydi. Bu kararla çalışan insanların eline 500 ile 1000 lira daha fazla gelir geçecek. Böylece asgari ücretle çalışan bir işçinin aylığı 2500 lirayla 3000 lira arasında değişecek. Bu kadar bir gelirle et fiyatlarının yüzde 80, kiraların yüzde 100 arttığı bir ülkede işçilerin, köylülerin, memurların dar gelirli insanların, insanca şartlarda yaşayabilmesine imkân var mı? Bunun imkânsız bir şey olduğunu Ecevit hümeti bilmiyor mu? Biliyor, ancak toprak ağalarının, tefecilerin, işbirlikçi burjuvazinin tepkisinden çekindiği için onlarla uzlaşma yoluna gidiyor. Halkın menfaatlerini sonuna kadar savunacak gücü kendinde göremiyor. Reformcu yapısı yüzünden Türkiye halkının menfaatleriyle düşmanlarının menfaatlerini aynı potada eritmeye çabalıyor. Türkiye'deki vergi kaybını, toprak ağaları ve işbirlikçi burjuvazinin üzerine cesurca gidemediği için, Türkiye halkının ödemesine göz yumuyor. Çalışan, üreten ve ancak geçimini sağlayabilen emekçi halktan hiç vergi alınmamalıdır. Toprak ağalarının vermediği vergiyi çalışan emekçi halkın sırtına yükleyen anlayış halkın çıkarlarını savunan bir anlayış olamaz. Üstelik bir eliyle verirken, diğer eliyle de alıyor. Açıklanan kararlara göre dolaylı vergiler yükseldi. Fiyat kontrol komitesi kaldırıldı. Bu emekçi halkın belini bir kat daha bükecek olan yeni bir zam furyası demektir. Bu kararlarla halkın aslında doğrudan karşı karşıya olduğu dolaylı vergiler artırıldı. Büyük burjuvaziye daha önce zam alamadığı için depolarına sakladığı malları piyasada istediği kadar zamlı fiyatlarla serbestçe satma hakkı tanındı. Bunlar Türkiye ekonomisinin buhran kamburunu emekçi halkın sırtına yüklemeye çalışan anlayışın ürünü olan tedbirlerdir. Halka refah değil, yük getiren tedbirlerdir. Kemerler sıkılacak. Kimin kemerleri sıkılacak? Halkın sıkıla sıkıla ne kemeri kaldı, ne midesi. Emekçi halkın alınterini sömürenler ise, halkın kemerleri sıkıldıkça semirmekte, kemerleri çözmektedirler.



EMPERYALİSTLERİN KAPISINI ÇALARAK EKONOMİ KURTULMAZ

İkinci seri ekonomik tedbirler döviz harcamaları konusundaydı. Hükümet, döviz sıkıntısının bir yanına, döviz harcamalarını kısarak çözüm aradı. Bu kararlar arasında DÇM ve Kabul Kredilerine tanınan kur garantisinin kaldırılması vardı. Kur garantisinin kaldırılmasıyla Türkiye ekonomisinin üzerinden 12 milyar liralık bir yük kaldırılmış oldu. Ancak Türkiye'nin emperyalistlér tarafından sömürülmesine, eşitsiz mübadeleye, emperyalist kredi ilişkilerine son verecek radikal ve köklü kararlar alınamadı. Görüldü ki, Ecevit hükümeti Türkiye ekonomisinin kurtuluşunu, kendi bağımsız gücüne güvenme ilkesi yerine, emperyalist eşitsiz kredi ilişkileri içinde görme hayalleri içinde çalkalanıp durmaktadır.

Döviz sıkıntısının diğer ve en önemli yanı olan dövizi etde etme meselesi ise 1 Martta açıklanacak. "Onarma" tedbirleriyle birlikte IMF'nin önerileri doğrultusunda yeni bir devalüasyonun kapıda beklediği anlaşılıyor. Açıklamalar, döviz karşılığı olan Türk Lirasının uluslararası para piyasalarında eşitlenmesi gerekçesi ve "kur ayarlaması" adı altında, yüzde 20 oranında bir devalüasyonu haber veriyor. IMF yüzde 60'lara varan yüksek oranlı devalüasyon öneriyor. Ecevit hükümeti ise geniş halk yığınlarının tepkisinden çekindiği için IMF'den küçük oranlarla, fakat birden fazla devalüasyon yaparak vaziyeti kurtarma tavizini koparmaya çalışıyor. Şu anda IMF ile gizli süren görüşmeler sonucu tayin edecek. Devalüasyon ilan edilince kredi muslukları akmaya başlayacak. Bu kredilerin maliyeti olan devalüasyon da halkın canını yakacak. Bu tedbir de halkın çıkarlarına uygun bir tedbir değildir. Devalüasyonla birlikte iç piyasada tırmanmaya başlayacak olan fiyat artışları halkın bütçesindeki yamaları çoğaltmaktan başka bir şeye yaramayacak. Zira, IMF'nin devalüasyon zorlamaları Türkiye'nin değil, emperyalistlerin çıkarlarına uygundur. Devalüasyon Türkiye'nin ihracatını artıramaz. İhracat artmayınca döviz gelirleri de artmayacaktır. Ancak, Türkiye'nin ithalatı miktar olarak azalsa bile değer olarak artacak. Emperyalistler Türkiye'ye verdikleri daha az miktarda mal karşılığında daha fazla para kazanacaklar. Bunun faturasını da Türkiye halkı ödeyecek. Emperyalistler daha az parayla Türkiye halkının emeğini daha çok talan edecek.

Son ekonomik kararlar, halkın çıkarlarını yansıtmıyor. Halkın çıkarları ancak ve ancak her türlü emperyalistin Türkiye üzerindeki baskı, denetim ve sömürüsüne son verecek ve toprak ağalığını tasfiye edecek Halk İktidarıyla gerçekleştirilecektir.

Sovyetler'le ticaret görüşmeleri öncesinde

Balon uçurup müşteri kızıştıranlar

27 Şubatta, Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında on dokuzuncu Ticaret Protokolü görüşmeleri başlayacak. Amerikan askeri ve ekonomik ambargosunu kaldırma ve IMF'den kredi sağlama çabaları ise bir süreden beri devam ediyor. Ecevit hükümeti, Türkiye'nin önündeki en önemli meseleyi döviz sıkıntısı olarak tespit ediyor. Bu yüzden bir yandan döviz harcamalarını kısıtlarken bir yandan da IMF'den kredi sağlayabilmenin yollarını arıyor. Merkez Bankasında bekleyen ithalat transferleri 2,6 milyar dolara ulaşmış durumda. Üretim bazı işkollarında durdu. Bazı işkollarında ise durmak üzere. Türkiye ekonomisi zor durumda. Bir parçacık soluk alabilmek için döviz bulmak gerekiyor. Ancak, bu noktada temel bir mesele var. Dövizi ele geçirmenın maliyeti ne olacak? Ne pahasına olursa olsun döviz bulmak, Türkiye ekonomisi için iyilik mi getirir yoksa kötülük mü? Dövizi ele geçirebilmek için milli onuru ayaklar altına almaya göz yumulabilir mi?

Tabi ki hayır. Milli bağımsızlığın zedelenmesi pahasına ekonomiye verilecek suni teneffüs, milli ekonomiye yarar değil zarar getirir Ecevit hükümeti, Amerikan ekonomik ambargosunun kaldıılması ve IMF'den kredi alınması telaşı ıcınde, Sovyetler Birliği'yle görülmemiş büyüklükte Ticaret Sözleşmesi imzalanacığı balonlarını uçuruyor. Basında uçan bu balonların amacı, Amerika'yı, IMF'yi telaşlandırıp bir an önce ambargoyu kaldırtmak ve IMF kredilerini kopartmak. Böyle bir siyaset döviz getirebilir ama, Türkiye ekonomisini emperyalizme daha da bağımlı kılar. Türkiye halkı döviz bulabilmek için iki süper devlet arasında entrika çevirenleri asla hoş görmez. Döviz meselesi müşteri kızıştırma taktikleriyle çözülmez. Bu sorunun çözümü, Türkiye'nin eşitsiz mübadele yoluyla sömürüsüne son verecek, köklü tedbirleri alacak uygulamaları gerçekleştirebilmekten geçer. Balonlar uçurup müşteri kızıştırmak ise, emperyalistlerin Türkiye üzerindeki hegemonya emellerini kamçılamaktan başka bir işe yaramaz. Böyle siyasetler, Türkiye halkının çıkarlarını korumaya yönelik siyasetler değildir. Türkiye halkı emperyalizme karşı milli kaynaklarımızı koruyan ve ülkeler arasında eşit ilişkilere dayanan siyasetlerin destekçisidir.

Volfram madeni pazarlık konusu yapılıyor

VOLFRAM MADENİMİZE KARŞILIK PETROL

- Volfram, silah ve uçak sanayisinde kullanılan stratejik bir maden
- Rusya, dünyanın birinci volfram stokçusu
- Sovyetler, yakaladığı her fırsattan yararlanarak Türkiye'den volfram madeni istiyor

Hükümet çevreleri, bu yıl Sovyetler Birliği'ne volfram konsantresi ihraç etmeyi düşündüklerini açıkladı. 27 Şubatta başlayacak görüşmeler sonunda on dokuzuncu Türk-Sovyet Ticaret Protokolü imzalanacak. Hükümet, bu yıl Sovyetler'le yapılacak ticaretin hacmini genişletmek kararında olduğunu söyledi. Geçen yıl Türk-Sovyet ticaret hacmi 170 milyon dolar olarak öngörülmüştü. Bu rakamın 85 milyon doları ithalata, 85 milyon doları da ihracata ayrılmıştı. Hükümet, bu yol ithalat tutarını 150 milyon dolara, ihracat tutarını 150 milyon dolara çıkararak toplam ticaret hacmini 300 milyon dolara yükseltmek eğiliminde olduğunu açıkladı. Ayrıca, Türkiye'de sıkıntısı çekilen petrolün Rusya'dan ithal edilebilmesi için bu yıl yeniden talepte bulunulacağını söyledi. Geçen yıl aynı teklifi kabul etmeyen Rusya'ya bu yıl petrol karşılığında stratejik volfram madenimizin ihraç edilmesini önereceğini belirtti. Hükümet, böylece Rusya'nın karşısına volfram gibi cazip bir madde çıkartarak, karşılığında petrol temin etmeye çalışıyor.

Hükümet kimin malını, kiminle pazarlık konusu yapıyor? Volfram madeni, bütün Türkiye halkının malıdır. Halkın malını sosyal-emperyalistlere pazarlık konusu yapmaya ne hakkı var? Üstelik, Rusya'ya ihraç edilecek volfram madeninin her damlası, saldırgan Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye karşı kullanacağı bir silah, bombardıman uçağı haline dönüşecektir. Bütün gücünü silahlanmaya seferber eden Rusya, dünyanın bir numaralı volfram madeni stokçusudur Dünya ülkelerinden yılda 2,412 ton volfram ithal ederek, stoklamaktadır. Bu stoklarını her geçen yıl artırmanın peşindedir. İkinci süper devlet ABD'nin yıllık volfram stoku, Birleşmiş Milletler istatistiklerine göre 695 tondur. Şimdi, Sovyetler Birliği, Türkiye'nin petrol sıkıntısını istismar ederek Türkiye'nin volfram madenine gözünü dikmiştir. Türlü çeşitli oyunlarla bu stratejik madenimizi ele geçirmek istemektedir. Öz kaynaklara ve halkın silahlanmasına dayanan yurt savunmasının ihtiyaçları açısından volfram madenimiz, can alıcı bir önemdedir.

Türkiye'nin volfram madeni, Türkiye halkının malıdır. Yurt savunmasının bu temel maddesini bütün emperyalistlerden gözbebeğimiz gibi korumalıyız.



Zimbabve halkının devrimci mücadelesine önderlik eden Yurtsever Cephe'nin iki lideri Nkomo (solda) ve Mugabe



Irkçı rejimin başı Ian Smith ile uzlaşan iki teslimiyetçi Sithele (solda) ve Muzorewa



Teslimiyetçilerin ihaneti Zimbabve devrimini önleyemez

Rodezya'da ırkçı beyaz azınlık rejim'inin Başbakanı İan Smith ile Muzorewa ve Sithole gibi teslimiyetçiler arasında sürdürülen görüşmeler, geçen hafta sonuçlandı. Teslimiyetçiler, Smith ile uzlaştı.

İan Smith'in, siyah halkın kurtuluş mücadelesini bölme amacıyla, rahip Muzorewa ile başlattığı görüşmeler, bir süre önce çıkmaza girmişti. Muzorewa, anlaşmayı arzulamasına rağmen, halkın tepkisi karşısında İan Smith'in taleplerini kabul edemiyordu. Hatta görüşmeleri terk etmek zorunda kalmıştı. Ancak geçen haftanın sonuna doğru teslimiyetçiler, Smith'in taleplerini kabul ettiler ve bir anlaşma imzaladılar.

Irkçı beyaz azınlık rejimi İan Smith'in açıklamasından anlaşıldığına göre, oylamalar beyazların vetosuna bağlı olacak.

Bu gelişme karşısında bir açıklama yapan Zimbabve Yurtsever Cephesi, bu anlaşmanın ihanet olduğunu belirtti ve siyah halkın ırkçı azınlık rejimini yıkma mücadelesini şiddetlendireceğini bildirdi. Bu arada bir açıklama da Yurtsever Cephenin önderlerinden Joshua Nkoma tarafından yapıldı. Nkoma, teslimiyetçilerin İan Smith ile yaptığı anlaşmanın işlemeyeceğini belirttikten sonra, "Şimdi biz düşmanlarımızın kimler olduğunu daha iyi anladık" dedi.

Bu, Zimbabve'de emperyalist sömürüyü sürdürmek, ırkçı rejimi korumak için tezgahlanmış ilk plan değildir. Zimbabve halkı 1966'dan beri devrimci örgütü ZANU'nun önderliğinde başlattığı silahlı mücadeleyi sürdürmektedir. Bu haklı mücadele tüm Afrika ve Üçüncü Dünya ülkelerinin desteğini kazanmıştır.

Gittikçe derinleşen ve gelişen mücadele karşısında zor durumda kalan ırkçılar ve emperyalistler, çeşitli yollara başvurdular. Halkı yatıştırmak, tarafları uzlaştırmak ve sömürüyü başka bir görünüm altında sürdürmek için konferanslar, sözümona çözüm planları hazırladılar. Ama hiç bir zaman iktidarı Zimbabve halkına devretmeye yanaşmadılar.

Bir süre önce Zimbabve Yurtsever Cephesi önderleri Robert Mugabe ve Joshua Nkoma, İngiltere Dışişleri Bakanı David Owen ve Amerika Birleşik Devletlerinin Birleşmiş Milletlerdeki temsilcisi Andrew Young ile Malta Adasında görüşme masasına oturdular. Mugabe ve Nkoma görüşmelerde iktidarın derhal siyah çoğunluğa devredilmesini istediler. David Owen ile Andrew Young ise 1977'de öne sürülen ABD - İngiliz planında direttiler. Görüşmelerde somut bir anlaşma sağlanamadı.

Bununla birlikte ABD ve İngiliz temsilcileri, Yurtsever Cephenin, Rodezya'daki iktidarın geçici bir konseye devredilmesi yolundaki talebini kabul etmek zorunda kaldılar. Ancak Rodezya'daki mevcut durumu korumak için, Konsey içindeki yetki dağılımı konusunda anlaşmaya yanaşmadılar.

Zimbabve Yurtsever Cephesi önderleri, altı kişilik konseyin dört üyeliğinin kendilerine verilmesini istiyorlardı. İngiliz ve Amerikan temsilcileri ise, konseyin bir İngilizin yönetiminde olmasını ve belirli bir süre için Barış Gücü Kuvvetlerinin Zimbabve'de bulunmasını şart koştular.

Görüşmelerden sonra ülkesine dönen İngiltere Dışişleri Bakanı David Owen, parlamentoda yaptığı konuşmada Zimbabve Yurtsever Cephesinin savaşı sürdürmeye kararlı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Aynı günlerde İan Smith ile Muzorewa arasında da Rodezya'da görüşmeler yapılıyordu. Ilımlı liderler diye tanımlanan Muzorewa ve Sithole ırkçı beyaz azınlık rejimi ile uzlaşmadan yana idiler. Defalarca Smith ile masaya oturmuşlar, ancak bir türlü çözüme ulaşamamışlardı. Bunun nedeni, halkın mücadelesinin yükselmesiydi. Muzorewa, bu mücadeleye karşı çıkıyor ve "Ben bir din adamıyım, böylesi çatışmalara vicdanım razı olmaz" diyordu. Oysa Zimbabwe halkı kendi yolunu belirlemişti. ZANU'nun Başkanı ve Yurtsever Cephenin ortak lideri Robert Mugabe, bir süre önce Mozambik'in başkenti Maputo'da verdiği bir demeçte şöyle dedi: "..Silahlı mücadeleden hiç bir şekilde vaz geçilemez. Kendilerine ılımlı diyen siyah liderlerin mücadeleyi zayıflatma ve yok etme çabalarına izin verilemez."

Çaresizlik içinde çırpınan İan Smith rejimine, emperyalistlerden ve sosyal-emperyalistlerden başka Muzorewa gibi teslimiyetçiler de destek oldu. Irkçı rejim uluslararası alanda tecrit olmuş, bütün dünya halklarının ve Üçüncü Dünya ülkelerinin tepkisini üzerine çekti. Birleşmiş Milletlerde defalarca mahkum edildi. Rodezya'ya karşı ambargo kararları alındı.

İan Smith, durumunu kurtarmak için yeni tertiplere girişti ve "iç çözüm" yollarını ortaya attı. Muzorewa ve Sithole gibi hainler, işte bu "iç çözüm" konusunda Zimbabve halkına rağmen İan Smith ile anlaştılar.

Ancak Zimbabve halkı, bu "iç çözüm" planının iç yüzünü açığa çıkarttı. Zimbabve Afrika Halk Birliğinin Lusaka'da yayınladığı "Zimbabve Halkının Sesi" dergisi, bir makalesinde şöyle dedi: "Savaşan güçler asla silahlarını bırakmayacaktır. 'İç çözüm', hükümetin rengini siyahlaştırarak kurtuluş mücadelesini kırmayı amaçlayan son derece tehlikeli bir oyundur. Mücadele eden halk kitleleri ne bu yolla kandırılabilir, ne de onlara bu şekilde şantaj yapılabilir. Halk kitleleri, silahlarına daha sıkı sarılacaklar ve daha şiddetle ateş edeceklerdir."

Zimbabve Yurtsever Cephesinin önderi Robert Mugabe de 19 Ocakta Maputo'da yaptığı bir basın toplantısında, silahlı mücadeleyi sürdürmeye ve ırkçı İan Smith rejiminin "iç çözüm" tertibini boşa çıkarmaya kararlı olduklarını açıkladı. Mugabe, Yurtsever Cephenin Zimbabve halkının tek meşru temsilcisi olduğunu tekrarladı ve Smith'in tezgahladığı sözümona "iç çözümün" ölü doğduğunu belirtti.

Afrika ülkeleri Afrika'daki Sovyet müdahalelerine karşı çıkıyorlar

Sovyetler Birliği'nin Afrika Boynuzunda giriştiği müdahaleler, bütün hızıyla sürüyor. Yüzlerine Afrika ülkelerinin "doğal müttefiki" maskesini takan Yeni Çarlar, sömürgecilerin eski tertip ve taktiklerine başvuruyor. Genç Afrika devletlerinin karşı karşıya bulunduğu güçlüklerden yararlanmaya ve onların arasındaki bazı anlaşmazlıkları körüklemeye çalışıyor. Bu yolla bölgedeki nüfuz alanlarını genişletmeyi planlıyor.

İngilizler, Somali'den çekilirken, Somalilerin yaşadığı Ogaden Bölgesini Etyopya'ya bıraktılar. Böylece iki ülkeyi ileride birbirine düşürmeyi hesapladılar. İngiliz emperyalistlerinin bıraktığı yerden sosyal-emperyalistler devam ettiler. Sonunda işi silahlı müdahaleye kadar vardırdılar.

Afrika Birliği Örgütünün ve tüm Afrika ülkelerinin talebi, Somali ile Etyopya arasındaki anlaşmazlıkların görüşmeler yoluyla çözülmesidir. Afrika ülkeleri, bölgedeki yabancı müdahaleleri nefretle kınamaktadırlar.

Gambiya Devlet Başkanı Dauda Karaiba Jawara, Afrika'nın iç işlerine yabancı müdahalenin son bulmasını talep ettiklerini açıkladı. Jawara, "Afrikalıların sorunlarını Afrikalılar çözer" dedi.

Kamerun Devlet Başkanı Ahmadu Ahico da bir demeç vererek Afrika'nın, kendi sorunlarını bağımsız olarak kendi çözecek gücü bulacağını belirtti.

Senegal Devlet Başkanı Leopold Sedar Senghor ise, büyük devletlerin Afrika'dan uzak durmalarını istedi.

Sierra Leone Devlet Başkanı Siaka Stevens, bütün Afrika ülkelerini dış müdahalelere karşı direnişe çağırdı. Stevens, Afrika Birliği Örgütünün arabulucu çabalarının da sonuna kadar desteklenmesi gerektiğini belirtti.

Öte yandan Afrika Birliği Örgütü Genel Sekreteri William Eteki, Arap Birliği Genel Sekreteri Mahmut Riyad'a bir mesaj göndererek, örgütün Somali ile Etyopya arasındaki çatışmaya barışçı bir çözüm bulunması için çaba sarfettiğini bildirdi. Genel Sekreter Eteki mesajında, Afrika Birliği Örgütünün bu anlaşmazlığı Afrika Uzlaştırma Komitesi çerçevesinde çözmeye ve bu şekilde Afrika'ya herhangi bir yabancı müdahaleyi önlemeye çalıştığını belirtti.

Somali hükümeti, Sovyet tehdidi karşısında bir süre önce ülkede genel seferberlik ilan etti. Hükümet, Somali halkını ulusal ekonomiyi inşa çabalarını hızlandırmaya çağırdı. Bu münasebetle yayınlanan genel bildiride, bir kez daha Etyopya'ya ateş-kes çağrısında bulunuldu. Ancak bu çağrı da, diğerleri gibi sonuçsuz kaldı. Sovyetler Birliği, Etyopya'ya silah yığmaya devam etti. Bölgeye, yeni Kübalı birlikler gönderdi. Bizzat Kübalıların kullandığı uçaklar Somali'ye bomba yağdırdı. Rus Çarları çatışmaları körüklemek için ellerinden geleni yaptı.

Somali'nin Birleşmiş Milletler temsilcisi, geçen hafta Cenevre'de bir basın toplantısı düzenleyerek, yeni bir barış çağrısında bulundu. Temsilci, topyekün ateş-kes ilan edilmesini, bölgedeki yabancı kuvvetlerin geri çekilmesini ve Ogaden Bölgesinde yaşayan Somalililere kendi geleceklerini tayin hakkının tanınmasını istedi. Ayrıca Sovyetler Birliği'nin bölgede güç kazanmasının ileride yeni bir dünya savaşına yol açabileceğini belirtti.



Almanya'da yayınlanan "Der Spiegel" dergisine bir demeç veren Somali Devlet Başkanı Siad Barre, "Sovyetler Birliği'nin giriştiği faaliyetler, haddi bildirilmediği takdirde üçüncü bir dünya savaşına, hem de şimdi, yol açabilir" dedi. Barre, kara tehlike bulutlarından ilk damlaların Somali ve bölgedeki öteki ülkelerin üzerine düşmeye başladığını belirtti.

SİAD BARRE: "Rus uçakları Somali'yi bombalıyor"

Aşağıda, Siad Barre'nin "Der Spiegel" dergisine yaptığı açıklamaları kısaltarak yayınlıyoruz.

Önce sorunun ne olduğuna bir bakalım diyen Barre, bunun, Etyopya ile Ogaden'de bağımsızlığı için ayaklanan ezilen halk arasında bir mücadele olduğunu söyledi ve şöyle devam etti:

"Sovyetler Birliği, Küba ve diğer klikler, ülkemize zarar verebilmek için Somali'yi büyük bir çatışmanın içine çekmek istediler. Bu yolda her türlü bahane onlar için mübahdı. Sorunun, Kurtuluş savaşçıları ile Etyopya arasındaki bir çatışma olduğu gerçeğini bütün dünyaya açıklamaya çalıştık. Ne yazık ki, Batıda sadece sağır kulaklara rastladık.

"Şimdi biz, çatışmanın uluslararası bir duruma dönüşmesi ile karşı karşıyayız. Bugün artık bu çatışma, Afrika, Etyopya veya Somali'ye ait bir mesele olarak görünmüyor. Özellikle bir süper devlet işin içine girdi. Somali bu yüzden, bütün ülkeleri, bu gayri meşru müdahaleye, bu kuvvet gösterisine karşı çıkmaya çağırdı."

Barre, Somali'nin Ogaden'de düzenli birlikler bulundurup bulundurmadığı yolundaki bir soruya ise şöyle cevap verdi:

"Somali, bağımsızlıkları için mücadele eden herkese yardım etmek istediği gibi Ogaden'deki kurtuluş savaşçılarını da desteklediğini hiç bir zaman gizlemedi. Somali, yabancı devletler müdahale ettiği zaman pratikte buna mecbur kalıncaya kadar mücadeleye katılmadı. Şimdi bizim düzenli birliklerimizin de mücadelenin içinde bulundukları bir gerçek. Ancak yabancılar, içerilere kadar girdi."

"Somali'nin içlerine kadar mı?" diye soran "Der Spiegel" muhabirine Barre şu karşılığı verdi:

"Gayet tabii. Her gün uçaklar Somali içindeki hedeflere saldırarak bombalıyor."

Somali Devlet Başkanı daha sonra, kendi devlet sınırları içinde saldırıya uğradıklarını ve her gün bombalandıklarını da belirtti.

Somali'nin Hargessa kentinde günbegün saldırıya uğradığını bildiren Siad Barre, şöyle dedi:

"Sovyetler Birliği ve müttefikleri ile Etyopyalılar birlikte hareket ediyor. Maalesef İsrail de bu anlaşmazlığa karıştı. İsrail Dışişleri Bakanının açıklaması, yanlış anlaşılabilecek gibi değil. O, 'Biz Etyopya'yı destekliyoruz' dedi."

"Der Spiegel" muhabiri, daha sonra şu soruyu yöneltti:

"Görüşmeler olsaydı, anlaşmazlığa nasıl bir barışçı çözüm düşünürdünüz?"

Barre "Sovyetler Birliği, bir tarafta söz hakkına sahip olduğu sürece bu, bir faraziye sorudur. Sovyetler, Batı'yı tarafsızlaştırdı, savaşlarını sürdürüyorlar. Bu durumda barış nasıl olur? Eğer Batılılar, Avrupalılar, açık bir tavır alır ve güç dengesini yeniden kurarlarsa, ancak o zaman."

Siad Barre, "Ogaden halkının kendi kaderini tayin hakkını hâlâ barış için şart koşuyor musunuz?" şeklindeki bir soruya da şöyle cevap verdi:

"Evet, bundan vaz geçmiyoruz. Ancak kurtuluş savaşçıları bağımsız olma veya hatta Etyopya Devletine bağlı kalma yolunda bir karar alırlarsa, buna karşı diyecek bir şeyimiz yok. Sovyetler Birliği, her zaman barıştan yana olduğunu ileri sürüyor. Fakat barış gelmeyecek. İşitmesi kötü, ama gerçek olan da bu."

Bütün Afrika'nın arkalarında olduğunu belirten Barre, "Bölgede bugünkü politik gelişmeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?" şeklindeki diğer bir soruya ise şu karşılığı verdi:

"Kötü, çok kötü. Tehlike, kara tehlike bulutları görüyorum. Somali'ye ve bölgedeki diğer ülkelere bu bulutlardan ilk damlalar düşüyor. Bir çok ülkenin büyük baskılara maruz kalacağı düşüncesindeyim. Sovyetler Birliği'nin faaliyetleri, haddi bildirilmediği takdirde, üçüncü bir dünya savaşına yol açabilir, hem de şimdi. Zannetmeyin ki, bundan Batı dünyasının petrol ikmali zarar görmeyecektir. Tekrarlıyorum: Eğer bu gidiş oluruna bırakılırsa, gelecek için durumu kötü görüyorum."



Bizim şehitlerimiz
Bahara ulaşan ağaçlar gibidir
Kökleri derin mi derin
Halk toprağının bağrında

Edirne'den Ardahan'a
Bir ses gider dolu-dizgin
Erhan gider
Gökhan gider
Gerek yok telgraf tellerine

Birkaç namussuz kurşun
Nasıl alırmış canı
Görün Malatya'yı
Görün İstanbul'u
Daha da bilemiş hıncını

Toprağa serpilmiş
Milyonlarca tohumuz
Gün atanda usul usul
Bir bakmışsın
Milyona milyonlar olmuşuz

Sözümüz giz değildir
Gözümüz ırakta
Çatal yürek durur mu hey
Üç-beş serseri kurşuna

İGD'lilerin Aziz Nesin'e saldırısını protesto ediyoruz

13 Şubatta Spor ve Sergi Sarayında, DİSK'in on birinci kuruluş yıldönümü kutlandı. Geceye DİSK'in davetlisi olarak gelen bir çok konuk vardı. Bir de davetsiz "konuklar" vardı: İşçi sınıfıyla en küçük bir ilgisi olmayan İGD'li beslemeler. Bunlar, gecenin davetlilerinden Türkiye Yazarlar Sendikası Başkanı Aziz Nesin'e koro halinde hakarette bulundular.

Peki, neydi bu revizyonistlerin A.Nesin'e saldırmaktan amacı? İGD'liler, geçen yıl düzenlenen Nazım Hikmet Gecesindeki hırsızlıklarının açığa çıkmasından telaşa kapılmışlardı. Türkiye Yazarlar Sendikasının kendilerini mahkemeye vermesinden korkuyor ve sendika başkanına sözümona gözdağı veriyorlardı. Ayrıca Aziz Nesin, Maden-İş yöneticilerinin MESS grevi sırasındaki işçi düşmanlıklarını ve ihanetlerini eleştiren yazılar yazmıştı. Bu yazılar da, sosyal-emperyalizmin hizmetkarlarını çılgına çevirmişti.

İGD'liler, Türkiyeli yazarlara saldırma cesaretini nereden alıyorlardı? Onlara bu cesareti veren, Kremlin'deki Brejnev revizyonistlerinden başkası değildi. Nitekim, İGD'lilerin Aziz Nesin'e sövdükleri gecede bir yandan da "Yaşasın Rusya!" diye bağırmaları bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Rus uşaklarının, aslında bütün Türkiyeli yazarları hedef alan bu iğrenç saldırısını protesto ediyoruz. Ülkemizin bütün yurtsever yazar ve sanatçıları, sosyal-emperyalistlerin ve onların uşaklarının her türlü tehdit ve saldırısına kararlılıkla karşı çıkacaktır. Türkiye'nin sanat ve kültür emekçileri, "Yaşasın Rusya!" diye bağıran bir avuç beslemenin karşısına, hep birlikte "Yaşasın Bağımsız Türkiye!" diye haykırarak dikilecektir.

"ASKERİN TÜRKÜSÜ"

Sovyet halkının anti-faşist direnişini aşağılıyor

Nezih Coş

11 Şubat Cumartesi akşamı televizyonda "Askerin Türküsü" adlı 1959 yapımı bir Rus filmi gösterildi. Yönetmen Grigorgi Çukray, bu filminde "savaşı kötülemeyi amaçlayan bir konu seçtiğini belirtiyor. Gerçekten de "Askerin Türküsü" her sahnesinde "bakın bu savaş ne kötü bir şey" diyen bir film olmuş. Çukray, Lenin'in ülkesinde, onun "haklı savaş-haksız savaş" ayrımını hiç önemsememiş. Yönetmen, karşı çıkılacak birçok haksız savaş dururken, Sovyet halkının ülkesini işgal eden Alman emperyalistlerine karşı verdiği haklı savaşı kötülüyor. Başında Stalin'in bulunduğu devrimci Sovyetler Birliği Komünist Partisi önderliğinde sürdürülen şanlı yurt savunması mücadelesini aşağılıyor. Film, bu haklı mücadelenin bütün anlamını ortadan kaldırıyor. Filmdeki savaşın emperyalizme ve faşizme karşı bir savaş olduğunu hiç anlamıyoruz. Filmdeki kahramanlardan hiç birinibu haklımücadelenin coşkusu ve azmi içinde görmek mümkün değil.

"Askerin Türküsü" tam tersine, Sovyet Kızıl Ordu askerlerini her yönden yozlaşmış. kahraman Sovyet halkını da savaşmaktan bıkmış, yılgın ve bezgin gösteriyor. Yönetmen Çukray'ın Kızıl Ordusu, tümüyle kişisel meselelerini, kadın tutkularını, küçük çıkarlarını ön planda tutan insanlardan kuruludur. Örneğin, filmin başkahramanı Alyoşa,savaşmaktan korkan 19 yaşında bir muhabereci gençtir. Alyoşa, film boyunca, ülkesini işgal eden emperyalistlere karşı mücadeleyi değil köyündeki anasını görebilmeyi, evinin damını onarmayı düşünr hep.

Alyoşa'nın bindiği trendeki Kızıl Ordu askerlerinin konuşmaları ise içler acısıdır. Tamamen yozlaşmış durumda gösterilen bu askerler, birbirleriyle şakalaşırken kadından başka bir şeyden söz etmezler. İçlerinden birisi ballandıra ballandıra savaş sırasında evli bir kadınlanasıl yattığını anlatır.

Bir de Alyoşa'nın bir askerin kendisiyle gönderdiği sabunları şehirde, askerin karısına teslim ettiği sahne var. Burada, kocası cephede çarpışan kadının başka bir Kızıl Ordu askeriyle yattığını görürüz. Anlaşıldığına göre kadın kazancını bu yolla sağlamakta ve savaş şartlarınagöre oldukca rahat bir hayat sürmektedir. Kadın, Alyoşa'ya "Yüzüme öyle bakma. Bunu anlamak için daha çok gençsin" der. Çukray'ın anti-faşist savaş sırasındaki Kızıl Ordu askerlerine ve Sovyet kadınına bakışı işte budur. Ona göre bu savaş evli kadınları fahişelik yapmaya bile mecbur bırakmıştır. Bu aslında, yurt savunması için mücadele veren Sovyet kadınlarının gerçek durumu değil, Çukray gibi burjuvaların düşüncesidir.

Askerin Türküsü filmi, bu, kadarla kalmamakta, Kızıl Orduyu ahlaksızlığın yanı sıra rüşvetin, disiplinsizliğin kol gezdiği bir ordu olarak göstermektedir. Özel askeri trenin nöbetçi eri, bir kutu konserve karşılığında Alyoşa'yı trene almakta ve görevini hiçe sayabilmektedir. Çukray, Kızıl Ordu içindeki bu rüşvetçi tipini de üstüne basa basa anlatmaktadır.

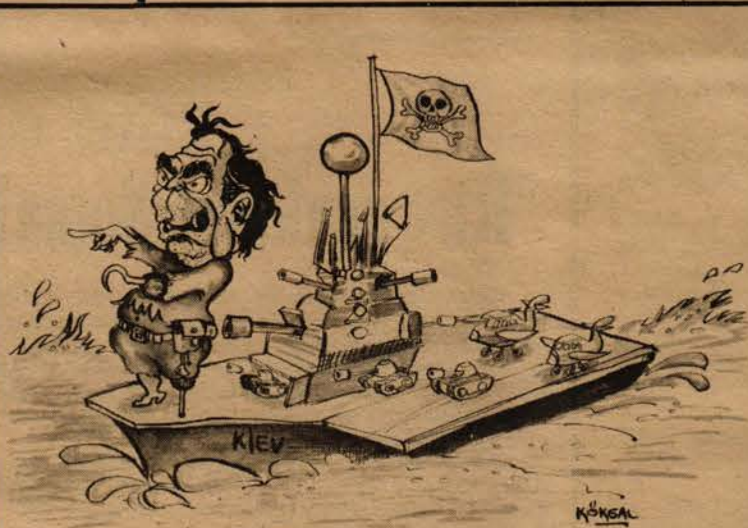
"Askerin Türküsü"nde sivil halk da büyük bir yılgınlık, bezginlik içinde yansıtılıyor. Bir istasyon meydanında savaş haberlerinin iletildiği radyo hoparlöründen, güneyde Sovyet Ordusunun geri çekildiği işitilir. Ve meydandaki insanları görürüz. Karşımızda yorgun, bezmiş, usanmış yüzler vardır. Ezik, tükenmiş kişilerdir hepsi. Hoparlörden duyulan ses, direnen Sovyet halkının sesi değildir. Bu sahne, Alman emperyalistlerinin savaş sırasındaki propaganda filmlerini andırıyor.

Bu kişilerin hiç biri, tarihi Stalingrad savunmasını gerçekleştiren, yurtlarından Alman emperyalistlerini söküp atan, onları önlerine katıp kovalayan, yurdunu savunmak için 25 milyon şehit veren devrimci halkın insanları değildir. Hepsi de Kruşçev revizyonislerinin burjuva mayasıyla yoğrulmuş tiplerdir.

"Askerin Türküsü", devrimci kahramanlık anlayışını da saptırmaktadır. Korkak bir gence tesadüfen yok ettiği iki tank nedeniyle madalya verilişi gösteren film, Sovyet halkının bilinçle, azimle mücadele eden, bu uğurda korkmadan, çekinmeden canlarını veren milyonlarca gerçek kahramanının unutturmaya çalışmaktadır.

"Askerin Türküsü"nün seyirciye benimsetmeye çalıştığı fikir, emperyalist işgale karşı direnmeme, mücadele etmeme, yurdunu koruma yerine canını kurtarma ve bireysel tutkuları peşinde koşma fikridir. Revizyonistlerden, Tercüman gazetesine kadar tüm gericilerin övdüğü film, Sovyet halkının zengin mücadele mirasına ihanet içinde bulunmakta ve Brejnev revizyonistlerinin devrim düşmanı siyasetlerine hizmet etmektedir.

Türkiye televizyonu, ülkemizin Rus sosyal-emperyalizminin saldırı tehdidi altında bulunduğu bugünkü şartlarda, "Askerin Türküsü" gibi emperyalist işgale karşı yılgınlık ve teslimiyet körükleyen filmler değil, mücadele ruhunu güçlendiren filmler göstermelidir.



Sinemalarımızda bir Rus korsan filmi

Geçtiğimiz haftaİstanbul, Beyoğlu Atlas Sinemasında "Define Adası" adlı yeni bir Rus filmi oynatılmaya başlandı. İki yıl önce de Sinematek Derneği, büyük övgülerle, konusu 1850 ABD'sinde geçen Rus - Küba ortak yapımı bir kovboy filmi (Kesik Başlı Süvari) göstermişti. Sosyal-emperyalistler batının bütün gerici sanat mirasına sahip çıkıyorlar. ASA adlı haber ajansının ithal ettiği bu korsan filmi de bunun başka bir örneği.

Yevgeni Fridman adlı bir yönetmen, İskoçyal yazar Robert Stevenson'ın 1883'te yazdığı serüven romanını aynı adla sinemaya aktarmış. Korsan definesi peşindeki bir İngiliz doktoru ve yargıcı ile 15 yaşındaki bir çocuğun deniz serüvenleri, korsanlarla mücadeleleri... Defineyi ele geçirmek için birbirleriyle boğazlaşan yağmacılar... ASA, verdiği ilanlarla bu Rus korsan filmine çocukları da çağırıyor. Oysa filmin çocuklara yararlı hiç bir olumlu fikri yok. Filmde fon müziği olarak da burjuva melodileri çalınıyor. Film, ASA'nın reklamlarına rağmen boş salona gösteriliyor.

Biz bu korsan hikayesini özellikle "Yaşasın Sovyetler Birliği" diye bağıran sosyal-emperyalizm uşaklarına, İGD'li beslemelere layık görüyoruz. Gitsinler, feyz ve ibret alsınlar "Define Adası"ndan...